

Poštnina plačana v gotovini.

BOGOLJUB

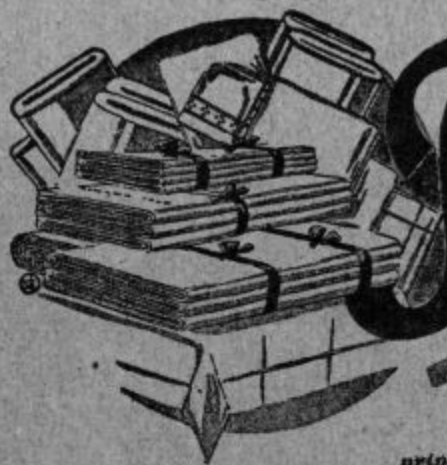

PO MARIJI
K
JEZUSU

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POSTNINA PLAČANA V GOTOVINI

LETO XXVI. 1928.

ST. 6. JUNIJ.

priporoča

Posteljno in namizno perilo

A. & E. Skabernè
Ljubljana

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvi, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 120 milijonov dinarjev.

Najboljši šivalni stroji in kolesa

so edino

GRITZNER in ADLER
za dom, obrt in indu-
strijo v vseh opremah.

Istotam

švicarski pletilni stroj
DUBIED.

Pouk

v vezenju brezplačen.

Nizke cene.

Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC

LJUBLJANA

blizu Prešernovega

spomenika za vodo.

Večletna garancija. — Tudi na obroke.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIZICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

**KNJIGOVEZNICA
K. T. D.**

V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA 6
IL. NADSTROPJE

J. NEŠKUDLA

tvornica cerkvenih paramentov,
zastav in orodja,

Ljubljana, Sv. Petra cesta 25

Priporoča častiti duhovščini nabavo vseh cerkvenih in društvenih potrebščin, kot n. pr., mašne plašče, pluviale, cerkvene in društvene zastave, kelihe, ciborije, monstrance, kipe, križeve pote, itd., v vsakovrstni izdelavi in ceni. Mašni plašči že od Din 825— dalje. — Stare cerkvene obleke popravljam strokovnjaško. Zahtevano blago se Vam pošlje franko na ogled. Za solidnost tvrdeke jamči 117 letni obstoj in nebroj priporočilnih pisem.

Bogatò ilustrirani cenik, proračun in načrt (za zastave) dobite brezplačno.

Prvi slovenski zavarovalni zavod
VZAJEMNA ZAVAROVALNICA
 v Ljubljani, Dunajska c. 17.

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz bronu proti razpokam, zavarovanja stekla ter življenska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUZNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Cankarjeva ulica 4. Sarajevo, Vojvode Stepe Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb, Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjenitstva v vseh večjih krajih.

PRODAJALNA K. T. D.

(H. Ničman), Ljubljana, Kopitarjeva ul. 2

sporoča 66. gg. katehetom, da so dospela krasna nove podobe za 1. sveto obhajilo a Din 3.—. Priporočamo molitvenike lastne zaloge: A. Cadež »Svetilnik na morju življenja« r. Din 15.—, zl. Din 20.—, »Družbenik Marijin« r. Din 16.—, zl. Din 22.—, usnje Din 44.—, »Castimo sv. Jožef« a Din 8.—, »Dušni vodnik« r. Din 26.—, zl. Din 36.—, »Jesus na križu« r. Din 18, zl. Din 25.—. V zalogi so tudi vedno molitveniki drugih založb, kakor: »Hči Brezmadežna« pol platno Din 15.—, celo platno Din 20.—, »Floteja« r. Din 28.—, »Pri Jezusu« r. Din 9.—, zl. Din 15.—, vatiran Din 35.—, usnje Din 42.—, »Sv. obhajilo« rd. Din 12.—, 71, Din 18.—, »Večna molitev« droben tisk Din 40.—, debel tisk Din 60.—, »Apostolski molitvenik« r. Din 14.—, zl. Din 16.— in drugi. Postrežba točna in solidna.

Uredite si prebavo.
da Vam minejo bolečine!

Bolečine v želodcu, črevih, trdo telesno odvajanje, glavobol, pritisk krvi v glavo, nervoznost, pomanjkanje spanja, zlata žila, slab tek — nastanejo zaradi slabe prebave. Uredite si svojo prebavo s preizkušenim eliksirjem FIGOL, da Vam minejo bolečine. FIGOL eliksir ureja prebavo in Vam vrača zdravje. FIGOL izdeluje in pošilja po pošti proti povzetju z navodilom o uporabi

lekarna dr. Semelič, Dubrovnik 2.

Originalni zabojček s 3 steklenicami Din 105.—, z 8 stekl. Din 245.—, 1 steklenica Din 49.—.

Možebno je zahvaliti nam dobijajo vrak dan e uspešnem učinkovanju FIGOL-a.

Varno naložite svoj denar v
VZAJEMNI POSOJILNICI
 v Ljubljani, poleg hotela UNION
Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvo i. t. d.

ODGOVORI.

M. K. 1. Imena naročnikov, ki prejemajo »Bog.« pod skupnim zavitkom, upravi niso znana. 2. Vse, kar je za tisk, naj se piše samo po eni strani papirja. — 3. Preskrbite si križek s podobo Zveličarjevo in dajte blagosloviti kot postajnik križ. Bolniku boste s tem izkazali veliko uslugo, ker bo na ta način lahko deležen odpustkov križevega pota. Moliti mora 14 očenašev, češčenamarij in »čast bodi« za 14 postaj Križevega pota; 5 očenašev itd. v spomin sv. ran Gospodovih, en očenaš itd. v namen sv. očeta. Bolnik mora biti seveda v milosti božji; med molitvijo naj drži blagoslovljen križ v rokah in naj premišljuje trpljenje Jezusovo ali vsaj pobožno naj se spominja trpljenja Gospodovega. — Bolniki, ki ne morejo opraviti 20 očenašev, naj obude kesanje in pobožno govore: »Tebe torej prosimo, pridi na pomoč svojim služabnikom, ki si jih odrešil s predragim krvjo,« ter naj molijo sami ali z drugimi 3 očenaše itd.

Postajni križ je blagoslovljen za eno osebo; ko ga je kdo rabil, ga ne more drugemu posoditi.

Pravico blagoslavljanja križe in podeljevanja odpustke križevega pota imajo duhovniki, ki so člani duhovske misijonske zveze »Unio clerici«. (Pri nas skoraj vsi duhovniki.) Poleg tega imajo omenjeni duhovniki tudi pravico blagoslavljanja razpela (križe) in podeljevanja odpustek za zadnjo uro, ki ga more prejeti vsakdo, kdor križ pobožno poljubi ali se ga na kak drug način dotakne. (Škof. list 1923, p. 107.) — 4. Po stari krščanski šegi se v znamenje, da umirajoči spoznava sv. katoliško vero, prižge mrtvaška sveča (navadno blagoslovljena na svečnico). Ta sveča spominja na ono, ki mu je bila prižgana in dana v roko (držal jo je boter) pri sv. krstu, v znamenje, da je bil dvignjen iz oblasti teme v sve-

tlobo in deležnino svetnikov in da naj vera, ki jo je izpovedal, »tako sveti pred ljudmi, da bodo videli njegova dobra dela...« — 5. Sodimo, da ste zadostili svoji dolžnosti, če molite natihem, ko zazvoní, angelsko češčenje. Saj ste na ta način s svojim zgledom opozorili druge, kaj naj store. V domači družini je treba pa opozorila, če bi se kdo ne zmenil za molitev, ko zvoní. — 6. Pri skupni molitvi se ne sme skrajševati, marveč je treba čakati, da tisti, ki odgovarjajo, skončajo. — 7. Pesmičé imajo lepo vsebino; oblikovno pa niso tako zorne, da bi bile za tisk.

M. D. P. P. Vprašanje radi vožnje z ženskim kolesom je nepotrebno, ker še nismo slišali ali čitali, da bi bilo zabranjeno. Ženske se pa z moškim kolesom ne vozijo.

DOBRE KNJIGE.

Karlo Adamič, Alma Mater. 19 Marijinih pesmi za mešani zbor, solo in orgle. Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani 1928. Cena part. 30 Din, glasovi po 5 Din. Melodične, ne pretežke Marijine pesmi bodo prav dobro služile za žamarnične in druge Marijine pobožnosti. Priporočamo!

Pomen univerze v Ljubljani za Slovence in za državo SHS.

PROŠNJE.

Neka žena se priporoča Mariji in sv. Mali Cvetki za zdravje in dosega dobrega namena. Prosi tudi molitve pobožnih vernikov. — Neka mati se priporoča presv. S. S., sv. Tereziji D. J., † Slomšku za dosega raznih dobrih namenov. — J. R. se priporoča presv. Srcu Jez., sv. Tereziji D. J., za vredno prejetje sv. z., za zdravje.

Koledar Apostolstva molitve za junij 1928.

Glavni mesečni namen, blag. po sv. očetu: Zadoščevanje Zveličarju v sv. Evharistiji.

Misijonski mesečni namen, blagoslov. po sv. očetu: Vzgoja katehstov v misijonih.

Mesečni zaščitnik: sv. Anton Padovanski (13.).

Dnevi		Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
				Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1	Petek	Juvencij m. kval.	Češčenje presv. Srca v juniju Duhovniški in redovni poklici	Ljublj. Uršul. Škocjan p. M.	S. Anton Sl. g. "
2	Sobota	Evgenij l.p. kval.			
3	Nedelja	Sv. Trojica	Lelošnji novomašniki Apostolstvo mož in mladeničev Sv. Cerkev v Rusiji in Mehiki Poverjeniki(ce) naših listov	Šoteska Škocjan T. Ježica Mirnapeč Planina Ajdovec Grčarice	Ljutomer " Apače S. Jurij o. Š.
4	Poned.	Franč. Karač. s.			
5	Torek	Bonifacij m.	Evharistični shodi in kongresi Blagoslov na polju in v vinogradih Širjenje dobrega tiska	"	G. Radgona "
6	Sreda	Norbert š.			
7	Četrtek	Sv. Reš. Telo	Dobrodelne organizacije Misijoni med neverniki Dom duhovnih vaj Frančiškani. Trejni red Delo za cerkveno zedinjenje Posvetitev družin Naši misijonarji doma in na tujem	Črni vrh Lučine Vrhpolje Štanga Št. Vid Stič. Št. Vid n. Lj. Št. Vid Vip.	Kapela " S. Križ p. Lj. " M. Nedelja Veržej Marenberg
8	Petek	Medard š.			
9	Sobota	Primož m.			
10	Nedelja	2. pb. Marjeta k.	Narodni voditelji Katoliški znanstveniki in pisatelji Versko življenje delavcev Naša dekleta v tujini Nedolžna vzgoja mladine Krščanski očetje in matere Zadeve naših škofov	Topla reber Št. Vid Brdo Želimlje Preserje Kovor Škof. Loka Trata	Marenberg Remšnik Brezno Muta Pernice Sv. Ožbalt Kapla
11	Poned.	Barnaba ap.			
12	Torek	Janez Fak. s.	Skrb za krsno nedolžnost Dotgoletni bolniki Zapuščeni in prezirani Gorečnost v Marijinih družbah Naši dijaki na počitnicah Sv. oče in njegovj nameni Ta mesec umrl. V molitev priporočeni	Preska S. Zasip Vojsko Dragatuš Črnomelj Ljublj. Sv. Peter Redeče	Jernej M. Šmarje " Sv. Jurij J. ž. " Ponikva "
13	Sreda	Anton P. s. m. z.			
14	Četrtek	Bazilij š. c. uč.	Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.	"	"
15	Petek	Presv. Sr. Jez.			
16	Sobota	Franč. Regis s.			
17	Nedelja	3. pb. Adolf š.	Sv. oče in njegovj nameni Ta mesec umrl. V molitev priporočeni	"	"
18	Poned.	Efrem c. uč.			
19	Torek	Gervaz. in Prot	Sv. oče in njegovj nameni Ta mesec umrl. V molitev priporočeni	"	"
20	Sreda	Silverij p.			
21	Četrtek	Alozij s.	Sv. oče in njegovj nameni Ta mesec umrl. V molitev priporočeni	"	"
22	Petek	Ahacij m.			
23	Sobota	Eberhard š.	Sv. oče in njegovj nameni Ta mesec umrl. V molitev priporočeni	"	"
24	Nedelja	4. pb. Jan. Krs.			
25	Poned.	Viljem op.	Sv. oče in njegovj nameni Ta mesec umrl. V molitev priporočeni	"	"
26	Torek	Janez in Pavel			
27	Sreda	Hema s.	Sv. oče in njegovj nameni Ta mesec umrl. V molitev priporočeni	"	"
28	Četrtek	Leon II. p.			
29	Petek	Pet. in Pav. ap.	Sv. oče in njegovj nameni Ta mesec umrl. V molitev priporočeni	"	"
30	Sobota	Spomin sv. Pav.			

Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.

Gg. duhovnike prosi za memento! — Bolna oseba M. J. se priporoča presv. Srcu J., sv. Tereziji D. Jez. in N. Lj. G. za zdravje. — A. V. H. se priporočata žalostni Materi božji in † škofu Slomšku za zdravje, razsvetljenje, vdanost v b. voljo in dušni mir. — Učiteljica z Gorenjskega se priporoča sv. Jožefu in † A. M. Slomšku za zdravje v grlu. (Daruje 50 Din za Slomškov sklad.) — M. P. priporoča svoje zadeve † škofu Slomšku. — A. Š. se priporoča presv. Srcu J., Brezmadežni, sv. Jožefu, sv. Antonu P., sv. Tereziji Det. J., sv. Stanislavu, S. Celini in † Slomšku in dušam v vicah spreobrnjenje zastaranega grešnika, zdravje in druge prošnje. — F. M. priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Tereziji Det. J. in sv. Antonu svojo bolno ženo, da bi ozdravela. — F. F. se priporoča Majniški Kraljici, sv. Mali Cvetki in † Slomšku za ozdravljenje živčne bolezni in za uspeh obrta, sv. Ceciliji za izgubljeni glas.

ZAHVALE.

M. Strukelj, Leskovec pri Krškem, se iskreno zahvaljuje Mariji P. in sv. Mali Tereziji za hitro in uspešno pomoč v bolezni grla. — P. Ž. A. (Brezice) se prisrčno zahvaljuje presv. Srcu Jez.,

Materi božji, sv. Antonu P., sv. Mali Cvetki in † grofici Ledochowski za srečen uspeh zelo težke operacije. — T. J. izreka obljubljen. zahvalo presv. S. S., sv. Mali Cvetki, sv. Antonu, angelom varihom in dušam v v. za mnoga uslišanja. — Dekl. kongregacija in dr. (Sv. Jurij o. šč.) se zahvaljujejo † Slomšku za izboljšanje zdravja nekemu duhovniku po opravljeni 9dnevni na č. † Slomšku. — Zahvaljujem se sv. Mali Cvetki in Materi božji na Bregu za zadobljeno zdravje nevarne ledične bolezni brez operacije. I. P. — A. in J. T. (Črnuče) se zahvalujeta † Slomšku za uslišanje prošnje v zelo važni zadevi. — J. R. se zahvaljuje presv. Srcu Jez. in M. za srečen izid operacije in za zdravje matere. — Marija Pipan (Stopiče) se zahvaljuje sv. Tereziji Det. Jex. za ozdravljenje v nevarni bolezni. — Zahvaljujem se A. M. Slomšku za uslišanje prošnje in za dobro prestan izpit. M. P., Predoslje. — A. Š. se zahvaljuje sv. Antonu za najdeno stvar ter za čudovito odvrnjenje nesrečnega padca. — M. G. (Žiri) se zahvaljuje presv. Srcu J. in M. in sv. Mali Cvetki za več uslišanj. — L. Strmčnik se zahvaljuje sv. Mali Cvetki za uslišano prošnjo. — J. Ž. izreka obljubljen. zahvalo presv. Srcu J., sv. Tereziji Det. J. za izdatno izboljšano zdravje matere.

*Marijinemu apostolu:
dr. A. B. Jegliču ob njegovi škofovski 30 letnici.
1898–1928.*

Maj, mesec Marijin, je tudi mesec svetih škofov. Skoraj vsak dan se obhaja poseben spomin kakega znamenitega svetega škofa. Prvi maj odpira spomin dveh svetih apostolov: Filipa, ki ga je Gospod nekoč vprašal: »kje bomo dobili kruha, da bodo ti jedli«; in spomin Jakoba mlajšega, ki je kot sin Marije Kleofe, sorodnik Marijin, torej tudi Jezusov sorodnik, o katerem piše sv. Ignacij iz Antiohije: »Hrepenenje me žene v Jeruzalem, da bi videl Jakoba, da bi si tako živo podoba Kristusovo globlje vtisnil v srce.« Jakob mlajši je bil namreč po postavi in vedenju zelo podoben Jezusu. Mesec maj prinese spomin Pija V.: Zadnjega izmed rimskih škofov, ki so bili doslej proglašeni svetnikom. Mesec maj proslavlja spomin svetega škofa Gregorija iz Nacijanca, ki sta po njegovem zgledu slovanska apostola, zlasti sv. Ciril, uravnavala svoje življenje. Mesec maj je torej mesec svetih svečnikov predvsem škofov. Vsi ti so se zatekali pod varstvo Marijino: eden med njimi: Pij V. je v lavretanske litanijske postavil klic: Pomoč kristjanov, in ustanovil sopraznik Kraljice svetega rožnega venca. Marija in katoliško svečeništvo stoji v tesni zvezi. Rafael v svojih slikah, zlasti v Madoni Sikstinski, kaj rad združuje mitro in Marijo.

Izredno lep zgled in spomin Marijinega češčenja, združenega s škofovskim delom, obhajamo letos v ljubljanski škofiji ob tridesetletnem jubileju našega presvetlega škofa Dr. Antona B. Jegliča. Pred 30 leti — tudi v maju — je Presvetli dospel v našo stolico.

Tam zunaj na ulici Pred škofijo, ob prijaznem škofijskem dvorcu smo stali di-

jaki ter mu vzklikali dobrodošlico. Danes pa z njim vred pojemo: zahvalnico za vse, kar nam je dobrega došlo po apostolskem delu našega škofa. Svet ve, kaj velikega in važnega imamo mi v apostolskem svečeništvu, zatorej je vsak čas skušal ljudstvo odtrgati od svojega svečeništva in škofo od rimskega papeža; prav tako je hudobnemu duhu ta vez med duhovništvom in ljudstvom toliko bolj na poti, kolikor davnejša in trpežnejša je ta vez. Zavoljo tega je v Nemčiji kulturni boj zapiral škofo v ječe, na Ruskem jih je preganjal v Sibirijo, na Francoskem jih je ponižal do državnih služabnikov in kako nezaslišano jih muči danes v Mehiki. Tudi našemu škofu so svoj čas pretili s to in ono grožnjo, da bi prepili ali zavrnilo njegovo apostolsko besedo in poslanstvo. Ali on je ostal glasnik evangelija. Evangelij pomeni vest božje dobrote in ljubezni do svojih otrok.

Armada Marijinih kongregacij ni zadnja priča tega, koliko lepega in dobrega je storil škof Jeglič v slovenskem rodu. Z vso silo svojega ognjevitnega značaja je delal na to, da se vsa njegova škofija kar najgosteje preplete z družbami: »s šolami zveličanja«. Ogenj, podžgan v ljubljanski škofiji, je kaj kmalu dosegel tudi druge slovenske škofije in tako je Marijina misel obsegla vse slovenske pokrajine.

Ako pogledamo v preteklost 30 let, zagledamo v delovanju našega škofa nekaj Pavlove gorečnosti, nekaj mile, trudaljubivosti Karla Boromeja, nekaj širokosrčnosti Frančiška Saleškega, nekaj požrtvovalnosti vseh velikih škofov vseh časov. Ako nas sreča častitljiv in plemenit starček, tedaj občujemo z njim obzirno in spoštljivo. Slu-

timo, da je njegova duša dozorela v preizkušnjah življenja in da moremo od nje utrgati zase kakšen sad. Tako se godi nam ob tridesetletnem jubileju Presvetlega. V Jegličevi častiljivi osebnosti je izraženo, kaj je katoliška Cerkev v Slovencih in z Marijinim nadpastirjem vred tudi Marijina čreda preizkusila in prenesla v zadnjih 30 letih: prenesla v dobrotljivosti in ljubezni, ki je premagala in preživela zlobo in vse njene nakane. Z mitro nad temenom, ali na ramah z bremenom: to je zgodovina škofove tridesetletnice.

»Evangelij binkoštnega torka me je prestrašil«, tako se nam je škof izrazil leta 1923. Prestrašil? Zakaj? Ker govori o pastirju in najemniku: »Resnično, resnično povem vam: kdor ne pride v ovčji hlev skozi vrata, ampak preleze drugod, ta je tat in ropar. Kdor pa pride skozi vrata, je pastir ovac.« V zgodovini velikih škofov beremo, da so bili proti svoji volji, kljub odporom postavljeni škofom. Ako pa so sprejeli to breme, so je sprejeli kakor sveti Avgustin: propter caritatis necessitatem, zaradi nujnosti ljubezni: da se spolni volja božja — blagor neumrjocih duš. »Mislim«, tako je naš Presvetli rešil oni pomislek: »da sem jaz prišel skozi vrata; saj nisem nič storil za to, da bi kot škof prišel v Ljubljano.« Čemu bi se pehal za takšen pot in prestol, saj je vedel, da je to tista pot, ki je na njenem začetku zapisano: »Hozana«, a kmalu zatem »Crucifige«: Križ in žrtev. Koliko dela in skrbi iz vse škofije se je v teku let nabralo v škofijskem dvorcu. Škofijski dvorec, je srce škofije; kar je težkega v katerikoli župniji njegovi, to udari tudi na škofovo očetovsko srce. Kako more in mora zlasti danes, kadar posvečuje novomašnike prositi in klicati: »O Gospod, daj mi dobrih, daj mi dovolj duhovnikov!«

Ali vsaka nadnaravna dobrotljivost se očisti in utrdi v trpljenju. Mera nadnaravne ljubezni, ki je v kakšnem človeku, se da spoznati le iz bolečin, ki spremljajo to ljubezen. In očetu, ki trpi in nosi, ne bi bila posvečena ljubezen otrok? Morda ni nobena notranja borba tako krvava, kakor odgovorna skrb za duše in sicer med ovirami in nevarnostmi. Naši odgovornosti so posvečene naše duše, kako vam ne bi bila posvečena tudi naša ljubezen, ljubljeni vladika? Vsak dan omenja vsak duhovnik ime svojega škofa v molitvah pri sv. maši, in s to molitvijo naj se združujejo vsi verniki, zlasti Marijina skupna družina, da bi milost in dobrotljivost škofovo, ki za nas moli, dela in trpi, vsaj nekoliko vračali. Sveti

Ignacij iz Antiohije, ki je zavoľjo svoje apostolske službe v Rimu v Koloseju izkrvavel, piše: »Vsi, ki so božji in Kristusovi so tudi škofovi«; to se pravi: drže s škofom. Vdanost in zvestoba je bila vsak čas srčna zadeva katoliškega ljudstva. Ta zvestoba je dragocena dediščina tiste ljubezni, ki so jo kristjani prvih časov izkazovali apostolom in njih dobrotljivi pastirski službi. Kadar bodo v zgodovini Cerkve časi spet veliki, veliki tudi v preganjanju svete Cerkve, in so že ti časi, tedaj naj bo velika in nepremagljiva tudi ljubezen katoliških src do svojega škofa, in v ognjenem krstu te ljubezni naj se utrdi edinost med pastirjem in čredo.

Vse, kar Bog človeku zaupa, tudi najvišja in najsvetejša služba, vemo, nastopa v človeškem spremstvu. Pa naj bi bili ti pojavi človeškega spremstva kakršnikoli, duhoven pogled vidi pod človeško odejo moč božjo, ki deluje v teh službah, ki jih je Kristus postavil. Pač zahteva pokorščina do cerkvene avtoritete večkrat žrtev, ker je globoko in zvesto življenje po veri: življenje žrtev. Ali kdor se ne oklene te avtoritete z vezjo ljubezni, tega bodo lastne ali tuje strasti ukovale v okove. V rimskih najstarejših cerkvah, v častiljivih bazilikah se večkrat nad korinim svodom vidi mozaik, ki predstavlja Dobrega pastirja. Navadno nosi oblačilo škofovsko. Tako spoštuje Cerkev že v svojih prvih početkih tisto veliko vero, da v škofovski službi živi, upa, dela, trpi: Kristus, ki je pastir duš vseh narodov in vseh časov. Jezus pa je oznanil: »Jaz sem dobri pastir«; pastir, ki z božjo dobrotljivostjo uči in vodi, leči in ljubi.

»Mislim«, je dejal Presvetli, »da sem jaz h Kristusovi čredi prišel skozi vrata...« Prezvisešni, kjedrugod, kakor skozi vrata? Ali niso pri Mariji vrata v nebeški in zemeljski Jeruzalem? In ali niste prišli z osrečujočim geslom: Po Mariji k Jezusu!

Naše Marijine družbe, kakor ena sama urejena četa, zagotavljajo zvestobo sveti Cerkvi in njenemu zastopniku in Marijnemu apostolu med nami, katerega so 17. maja v skupni evharistični daritvi in molitvi priporočile materinski milosti Matere božje in ga torej z vdanostjo v srcu in z zahvalno pesmijo v ustih pozdravljajo:

Maj prinesel nam je Tebe,
Ti si nam prinesel maj:
Zvest pastir ne iščeš sebe:
Nam in sebi služiš raj.

Dr. A. Merhar.

Čuvarji večne luči.

Dr. Fr. Jaklič.

Kot Abeli, ki bodo prinašali Gospodu vsehne žrtve, in kot Davidi, ki bodo šli sredi svoje mladosti kot prvoborilci Luči nad močnega Filistejca-satana, kralja Teme, bodo zopet letos klečali novomašniki v stolnicah pred svojimi škofi ter bodo nekaj dni potem šli v slavnostnem sprevodu v domačo cerkev, vso odeto v zelenje in cvetje. Pozdravljeni, vi srečni prvinci našega naroda! »Niste vi mene izvolili, ampak jaz sem vas izvolil in vas postavil, da pojdete in obrodite sad in vaš sad ostane,« jim zagotavlja Jezus.

Kaj je ljudstvu duhovnik!

Sveta vera je tako nekaj resnobe, da se je celo mogočnim in bogatim Angležem v minulem letu zdelo vredno in važno, razmotrivati v obeh zbornicah verska in cerkvena vprašanja; in Amerika gradi pri vsej svoji težnji in gonji za imetjem in udobjem kar najsijajnejše božje hrame, da prideta tudi vest in vera v nadčutni svet do izraza in poudarka. Na dnu duše nam je namreč neizbrisno zapisana velika beseda — Bog.

Ni pa je vere brez duhovstva, saj hoče duša svoj krik po Bogu, prvem izvoru in poslednjem cilju, izraziti razen z molitvijo tudi še z daritvijo, katera je dejanje ne le posameznika, ampak cele verske občine. Versko občino pa zastopa pri daritvi duhovnik, kot piše o njem sv. Pavel Hebrejcem, da »se jemlje izmed ljudi in je postavljen za ljudi v to, kar Boga zadeva, da prinaša daritve in žrtve za grehe«.

Važno je pa tudi to, kar potem dostavi Pavel o duhovniku, da namreč »mora imeti usmiljenje z nevednimi in tavajočimi«. Kajti po izvirnem grehu sta še razlili tema in trpljenje po nesrečni zemlji, nad katero je zadonel klic božjega prekletstva. Človeška srca potrebujejo luči, tolažbe in leka; potrebne so jim osebe, ki bi dramile dobre strani v duši, vzbujale smisel za višji svet in budile teženje po kraljestvu božjem. Zato pravi Kristus svojim namestnikom, da so luč sveta in sol zemlje. In kot skrbi duhovnik za večno luč pred tabernakljem, tako nam prižiga in ohranja v dušah lučko božjo.

Če torej gledamo na Gospoda, ki novomašnika pokliče ter pritegne v svoje najožje prijateljstvo, ali če motrimo vzvišeno delo, ki ga duhovnik vrši, ali pa

če se oziramo na odgovornost, ki ga čaka pri božjem Dobrem pastirju; od vseh teh treh strani lahko doumemo vzvišenost, važnost in svetost mašništva.

Vse troje pa lepo izražajo cerkveni obredi, s katerimi se izvrši zakrament sv. mašniškega posvečenja. Prečitaj jih v naslednjem, zlasti ako nimaš prilike, da bi jih prišel osebno gledat v škofijsko cerkev.

*

Dan posvečenja, ki je bil že poprej razglašen po škofiji, se je približal. Z dolgoletno duhovsko vzgojo in z marljivim prizadevanjem za bogoslovno vednostjo, nazadnje pa še s posebnimi duhovnimi vajami so se pripravili posvečenci nanj. V belih albah in z znaki diakonske stopnje, na kateri so bili nekaj tednov, so s svečami v rokah v polkrogu razvrščeni okrog oltarja.

Škof je pričel s sv. mašo; ko bi pa imel čitati evangelij, ga nagovori starejši duhovnik:

»Prečastiti oče! Sveta mati, katoliška Cerkev, prosi, da te pričujoče diakone posvetite za breme duhovstva.«

Škof nato vpraša nježa in navzoče ljudstvo: »So li vredni?« Ko vidi, da ni opravičenega pomisleka, osobito, ako se ozira na občo človeško slabost, vzklikne: »Hvala Bogu!« ter ljubeče nagovori belo oblečene:

»Preljubi sinovi, ki boste posvečeni za duhovsko službo, potrudite se, da jo boste vredno začeli in potem pohvalno izvrševali. Duhovnikova naloga namreč je, darovati, blagoslavljaliti, biti za vodnika, učiti in krščeovati.« Opozori jih na dva in sedemdesetere Jezusove učence, katerim je Gospod izrekel stajke, ki veljajo o slehernem duhovniku: »Žetev je velika. V katerokoli hišo pridete, recite: 'Mir bodi tej hiši!' Ozdravljajte bolnike in oznanjujte: 'Približalo se je božje kraljestvo.' Glejte, dal sem vam oblast, stopati na kače in škorpione in na vsako sovražnikovo moč, in nič vam ne bo škodovalo. Veselite se, da so vaša imena zapisana v nebesih.«

Opozori jih pa tudi na žrtve, ki jih bo duhovstvo zahtevalo od njih, ko bo moralo biti njih življenje nepretrgana samoodpoved in bodo vse morali presojeti iz nadnaravnega vidika. To pa je težka naloga, zlasti če si je človek svest sla-

bosti svoje narave. Zato se posvečenci vržejo pred oltarjem na obraz in ležeč molijo litanije vseh svetnikov. Kličejo na pomoč troedinega Boga. Priporočijo se Bogorodici, kraljici duhovnikov. Prosijo za priprošnje zastopnike stare zaveze, potem zbor apostolov in evangelistov. Zaupno se obračajo do nešteto svetih škofov in spoznavalcev, mašnikov in levitov, naj jim pomagajo pri bodočih težavah. Tudi na asiškega ubožčka sv. Franciška se obrnejo, ki je duhovstvo tako globoko pojmoval in spoštoval, da se ga ni smatral vrednega.

Zavest, da imajo toliko prijateljev in priprošnjikov pri Bogu, jih opogumi. Veselo vstanejo in čakajo na ono poglobitveno dejanje mašniškega posvečenja, katero omenja sv. Pavel Timoteju: »Opominjam te, da zopet obudiš milost božjo, ki je v tebi po pokladanju mojih rok.«

Vse umolkne, tišina zavлада po stolnici, vse čaka najvažnejšega. Z utripajočim srcem stopajo posvečenci po dva in dva pred škofa, ki stoji pred svojim prestolom z mitro na glavi ter jim počasi, brez vsake besede, polaga obe roki na glavo. Prva položitev rok! Ta najstarejši in najsvetejši obred dopolnijo takoj nato še navzoči duhovniki, ki prav tako položijo roke nanje.

Držeč desnico iztegnjeno nad njimi — iztegnili so jo obenem tudi duhovniki — moli škof nad posvečenci: »Molimo, preljubi bratje, Boga Očeta vsemoogočnega, da obilno podeli nebeške darove tem svojim služabnikom, ki jih je odbral za duhovsko službo, in da bodo dosegli z njegovo pomočjo, kar po njegovi dobrotosti sprejemajo.«

Druga molitev ima slično vsebino. Izzvenci v daljše predglasje, katero zopet lepo govori o duhovstvu starega in novega zakona.

Posvečeni dobijo sedaj mašniško obleko. Doslej so kot diakoni smeli nositi štolo le čez eno ramo, zdaj pa jim jo škof tako preloži okrog vratu, da tvori spredaj podobo križa; pri tem pa govori: »Prejmi jarem Gospodov; njegov jarem je namreč sladak in njegovo breme je lahko.« Samoodpoved jih čaka, najbrž tudi zunanja preganjanja. Pa kako so tudi zanje tolažilne besede Učenikove: »Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali in preganjali ter bodo vse hudo zoper vas lažnivo govorili. Veselite in radujte se, zakaj veliko je vaše plačilo v nebesih.«

Zadnji del mašnega plašča je pa zankrat še zavit na plečih.

Da bi mašniški obleki posvečenci ne delali sramote, jim škof prebere odlomke iz pastirskih pisem sv. Pavla do učencev Tita in Timoteja, ki naštevajo zahteve in potrebne čednosti božjih namestnikov. Precej jih pa spomni tudi na sodbo in vstajenje, kamor bodo šla tudi njih dobra dela z njimi.

Duhovniki se večkrat imenujejo »maziljenci Gospodovi«, in sicer po maziljenju rok, ki so ga prejeli ob posvečenju. Čeravno maziljenje s krstnim oljem ne spada k bistvu tega zakramenta, je vendar lepo vpleteno v svete obrede, saj se je že v stari zavezi najvišja čast in oblast delila z maziljenjem in se tudi Jezus, edini Veliki duhovnik nove zaveze, imenuje Mesija ali Kristus, to je po naše Maziljenec. Pred tem lepim obredom pokliče škof Svetega Duha kleče na pomoč, glasno začne njegov slavospev; »Pridi Duh stvaritelj!« Po prvi kitici prihajajo posvečenci posamič predenj klečati, on jim pa pomazili obe dlani hkrati, preko palca ene roke do kazalca druge, v znamenju križa, govoreč: »Blagovoli posvetiti in svete napraviti, o Gospod, te roke po našem maziljenju in našem blagoslovu;« obenem pa vsakega blagoslovi in prosi Boga, »da bo blagoslovljeno vse, kar bodo blagoslovlili, ter posvečeno, kar bodo posvetili«. Obe roki jim nato sklene ter veli povezati.

V zapadni Cerkvi spada dejanje, ki se zdaj izvrši, nujno k zakramentu: škof poda vsakemu posvečencu kelih z vinom in vodo, zgoraj paténo z neposvečeno hostijo, da se dotakne hkrati obeh posod; pri tem pravi škof: »Prejmi oblast, prinašati Bogu daritev, maševati za žive in za mrtve. V imenu Gospodovem.«

Izvoljenci Gospodovi so zdaj že mašniki. Prejeli so obilico milosti in pa neizbrisno znamenje duhovstva. Če bi postal kateri izmed njih tako nesrečen, da bi pozneje vrgel od sebe duhovske dolžnosti in zunanje znake, ne bo mogel izbrisati tega neizbrisnega znamenja iz svoje duše. Duhovnik bo ostal še znanprej, — duhovnik na veke. Zato čuvaj vse svoje služabnike, o Gospod!

Novi mašniki opravijo sveto mašo od evangelija dalje skupno s škofom, kot je ta način maševanja sploh bil v navadi v prvi Cerkvi ali kakor se še sedaj večkrat izvrši na Vzhodu. Skupno s škofom molijo, skupno posvetijo obe evharistični podobji, skupno prejmejo sv. obhajilo. Zato je že to njih prva maša; tako

zvana »nova maša« bo prav za prav že druga. V spomin na stare čase darujejo po darovanju škofa vsak svojo gorečo svečo.

Po sv. obhajilu izrazi škof splošno veselje z Jezusovimi besedami: »Več vas ne bom imenoval služabnike, ampak svoje prijatelje, ker ste vse spoznali, kar sem storil sredi med vami, aleluja. Sprejmite vase Svetega Duha, Tešitelja. On je, katerega vam bo Oče poslal, aleluja. Vi ste moji prijatelji, če boste storili, kar vam veleвам.«

Ko odmolijo potem skupno apostolsko veroizpoved, opravi škof nad njimi drugo polaganje rok, ko da vsakemu roko na glavo, govoreč: »Prejmi Svetega Duha. katerim boš grehe odpustil, so jim odpuščeni, in katerim jih boš pridržal, so jim pridržani.« Oblast, odpuščati grehe, so prejeli novomašniki že poprej, ko so prejeli bistvo zakramenta; ta obred jim sedaj njihovo oblast le izrazi in poudari. Oblast pa ostane v njih tako dolgo vezana, dokler ne bodo dobili od škofa spovednega pooblaščenja, saj je sv. spoved sodba, sodniku pa mora višja oblast odkazati sodni delokrog.

Potem pokleknejo pred škofa, denejo svoje sklenjene roke v njegove ter obljubijo njemu in njegovim naslednikom spoštovanje in pokorščino. Škof poljubi vsakega, kot oče sina, in pravi: »Mir Gospodov bodi vedno s teboj.« Zadnjič jih še blagoslovi in priporoči Bogu, govori jim še poslednja navodila ter zaključi sveto mašo in sveti obred.

Srečni novomašniki, srečni domači!
Naj bo srečno vse ljudstvo, med katerim bodo delovali!

*

V Parizu je živel v drugi polovici preteklega stoletja sovražnik Kristusa Boga, Ernst Renan. S svojimi spisi je neizmerno škodil katoliški veri in Cerkvi v Franciji in tudi v drugih deželah. Njegova mladost je pa bila verna in je že bil v duhovskem semenišču, a je zavržel milost poklica ter se je izgubil. Zatožilo se mu je pa pozneje po izgrešenem cilju, po duhovstvu, in takrat je zapisal te-le prelepe stavke:

»Moj mladi rojak in prijatelj Quillien, bretonski pesnik svežih občutenj, trdi, da bo moja duša po smrti živela kot beli galeb v okolici razpadajoče cerkve sv. Mihaela, v katero je udarila strela in ki leži nad Treguirjem. Ptič bo letal vse noči z žalostnimi kriki okrog cerkve z zaprtimi okni in bo iskal, kje bi mogel noter, pa mu ne bo znan tajni vhod. Tako bo moja duša tožila skozi vso večnost nad onim gričkom, brez odmora.

Kmetje, ki bodo šli mimo, bodo govorili: 'Glej, to je pa duša duhovnika, ki bi bil šel rad maševat, a ne more dobiti dečka, ki bi mu hotel iti k maši streč.'

Da, le glejte me, to sem; izgrešen duhovnik. Moje življenje je kot začetek maše, ki vedno kliče: 'Stopil bom k oltarju božjemu.' Pa ga ni, ki bi nadaljeval: 'K Bogu, ki razveseljuje mojo mladost.'

Prikrit, pa zato tem bolj presunljiv jok duše po duhovski sreči, kateri je bil že čisto blizu, pa jo je za vekomaj izgrešil.

Kako bi mu naj ne bilo težko po njej?

Bratovščina sv. Rešnjega Telesa.

Alojzij Stroj.

Veličastna družba je sv. Cerkev, kraljestvo božje. V tej družbi so že od nekdanje nastale manjše družbe po potrebi časa in po želji vernikov, ki z njihovo pomočjo lažje dosežejo svoj večni namen. Te družbe so veje skupnega drevesa, sv. Cerkve. Rastejo in prospevajo le, dokler so tesno združene z deblom in iz njega dobivajo hrano.

Dve taki družbi sv. Cerkev posebno priporoča: Bratovščino presv. Rešnjega Telesa in bratovščino za krščanski nauk (Cerkveni zakonik, kan. 711). Bratovščina sv. Rešnjega Telesa ima namen vsestran-

sko pospeševati češčenje presv. Rešnjega Telesa. Oblika bratovščine je v raznih krajih različna. V ljubljanski škofiji je ustanovljena od leta 1859. bratovščina za vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkva. Namen jej je torej: Pospeševati spoznanje, ljubezen in češčenje Jezusa Kristusa v najsvetejšem zakramentu, zadostovati zlasti za razžaljenje, ki se godijo Zveličarju v tem zakramentu, in podpirati ubožne cerkve v rečeh, ki so potrebne za spodobno in izpodbudno opravljenje božje službe. Enako

bratovščino ima lavantinska škofija od l. 1881. Bratovščina v ljubljanski škofiji je bila pridružena glavni bratovščini v Rimu l. 1896., bratovščina v lavantinski škofiji pa l. 1882. Komisija, ki v imenu sv. očeta veljavno (avtentično) razlaga cerkveni zakonik, je 6. marca l. 1927. določila, da zapovedi, naj bo v vsaki škofiji bratovščina sv. Rešnjega Telesa, ustrezajo tudi družbe ali bratovščine v čast sv. zakramentu, ne samo ona, ki jo je papež Pavel III. l. 1539. slovesno potrdil v Rimu (Acta ap. sed. 1. apr. 1927, str. 161). Ljubljanska in lavantinska škofija imata torej v bratovščini za vedno čiščenje sv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkva bratovščino, kakor je zapovedana za vsako škofijo.

Udje bratovščine presv. Rešnjega Telesa si izberejo določeno uro vsak mesec, da pobožno molijo božjega Zveličarja, pričujočega v sv. hostiji. Ker je bratovščina razširjena po vsem svetu in ker si udje izbirajo različni čas za molitvene ure, se neprestano dviga molitev članov bratovščine k nebeškemu prestolu. Kakor angeli in svetniki v nebesih pred prestolom božjega veličanstva neprestano prepevajo »Svet, svet, svet«, tako družbeni udje v nepretrgani vrsti vsako uro po dnevu in ponoči s pobožno molitvijo časte Kralja vseh kraljev, »ki je postavil med nami sedež milosti« (Hebr 4, 16), na katerem hoče med nami prebivati. Koliko koristi ima vsak posamezni član bratovščine sv. R. T. od svoje molitve! Jezus Kristus v sv. R. T. ni samo predmet naše vere, marveč tudi studenec nadnaravnih milosti in vir nadnaravnega življenja. Med častilcem sv. R. T. in Gospodom se ustvarja tista prekrasna zveza, katero opisuje sv. Pavel z besedami: »Živim, toda ne več jaz, ampak Kristus živi v meni« (Gal 2, 20). Častilec sv. R. T., »v katerem živi Kristus«, ne bo upiral svojih oči samo na minljivi svet, v tostransko srečo. Premaгал bo pohlep po bogastvu in nedovoljenem uživanju, premaгал bo vsako neurejeno samoljubje. V njegovem srcu se bodo razcvetle najlepše čednosti. — Udje bratovščine sv. R. T. pa imajo tudi neizmernih koristi radi tega, ker skupno z vsemi člani bratovščine časte najsvetejši zakrament. Koliko božjega blagoslova izprosijo s svojimi molitvami vsej župniji, vsej škofiji, sploh sveti katoški Cerkvi. V vsakem oziru blagodejno vpliva skupna molitev bratovščine in krščansko življenje njenih članov na vse

prebivalce v župniji. Bratovščina izvršuje lepo apostolsko delo.

Udje bratovščine sv. R. T. tudi vedno zadostujejo božjemu Zveličarju za vsonečast, ki se mu godi v sv. zakramentu. Zveličar je vedno med nami v tabernaklju, samega sebe neprenehoma daruje nebeškemu Očetu in se nam daje v dušno hrano. In vendar je naš Gospod, ki nas tako ljubi, bil vedno v »znamenje, kateremu se je nasprotovalo« (Lk 2, 34). Krivoverci so napadali že v prvih stoletjih krščanstva njegovo božjo in človeško naravo. Sovražniki krščanstva so podirali cerkve, razbijali oltarje in delali veliko nečast Zveličarju, pričujočemu v sv. hostiji. In če se ozremo dandanes po svetu, ali ne vidimo, kako napadajo sveto vero, govore in pišejo zoper Zveličarja, zoper sv. Cerkev in duhovnike. Koliko bogoskrunstev se zgodi, koliko nečasti med nami bivajočemu Zveličarju! V takih razmerah si morajo vsaj častilci sv. R. T. prizadevati, da bi zadostovali Bogu za nečast, ki se mu dela; potolažiti morajo pravično jezo nebeškega Očeta, ki bi se sicer moral maščevati radi hudobije. Kje se izvrši več zadošččenja, kakor pa v bratovščini sv. Rešnjega Telesa? Koliko zadostilnih sv. obhajil se opravi vsako leto, da, vsak dan! Koliko zadostilne molitve posamezno in skupno!

Namen bratovščine je tudi, skrbeti ubožnim cerkvam za potrebno cerkveno opravo. Vsak katoličan ve in spozna, da je hiša božja tisti sveti kraj, na katerega Sin božji vsak dan pride z nebes v nekrvavi daritvi. O, kako veličastna in sveta je ta skrivnost! Vse zlato in vsi biseri celega sveta ne zadostujejo, da bi vredno počastili Sina božjega, ki je daroval za nas svojo dragoceno kri, in ki v neizmerni ljubezni še vedno hoče med nami ostati. Čim globokeje se Bog sam poniža iz ljubezni do nas ter se skriva v nezatne podobe kruha in vina, tem bolj goreče si moramo v hvaležni ljubezni prizadevati, da mu pričujočemu v sv. hostiji darujemo najlepše in najdražje, kar imamo, da zaljšamo njegove oltarje in poveličujemo božjo službo. Zlasti zaslužno pa je prispevati za bogoslužne predmete takim cerkvam, ki si same vsega potrebnega ne morejo oskrbeti. V ljubljanski škofiji so v pomoč ubožnim cerkvam dajali pred vojno udje bratovščine sv. Rešnjega Telesa vsako leto po 1 krono. Z ozirom na to, da je svila in drugo blago za bogoslužna oblačila sedaj najmanj 40krat do

50krat tako drago kot pred vojno, bi moral biti letni prispevek 40 do 50 kron. Da pa morejo članarino plačevati tudi ubožnejši udje, sprejema bratovščina kot najmanjši prispevek 2 Din, upa pa, da bodo udje, katerim je količjak mogoče, dajali 5 do 10 Din. Krščanske žene in dekleta pa prav posebno kažejo svojo vnemo za evharističnega Zveličarja s tem, da tudi same izdelujejo ali vsaj pomagajo pri izdelovanju bogoslužnih predmetov. Žalibog so sedanje povojne razmere vzrok, da osebe, ki so se poprej na tem polju odlikovale, sedaj ne morejo skoraj nič storiti brezplačno.

Zato se moramo v resnici čuditi, da more bratovščina sv. Rešnjega Telesa napraviti vsako leto toliko število paramentov za ubožne cerkve. Cerkevna oblačila, ki jih naredi bratovščina, so vsako leto po več dni razstavljena v dvorani škofijske palače. Imenik cerkva, katere so prejeli zadnje dve leti od bratovščine bogoslužne

predmete, bo objavljen v naslednjih zvezkih »Bogoljuba«.

Vse bratovščine in pobožne družbe, katere je ustanovila sv. Cerkev, imajo prelepi namen: podpirati nas pri izpolnjevanju božjih in cerkvenih zapovedi in pri izvrševanju dolžnosti našega stanu, nas voditi po poti čednosti in strahu božjega in nagibati, da opravljamo duhovna in telesna dobra dela usmiljenja, da se združeno in srčno vojskujemo zoper sovražnike svojega zveličanja; zato so pa res koristne, hvale in priporočila vredne. Vendar je pa med vsemi posebno lepa in imenitna bratovščina sv. Rešnjega Telesa, ki ima prelepi namen: pospeševati spoznanje, ljubezen in češčenje Jezusa Kristusa v najsvetejšem zakramentu, za dostovati za razžaljenja, ki se godijo Zveličarju v najsvetejši skrivnosti njegove božje ljubezni, in slednjič podpirati ubožne cerkve v rečeh, ki so potrebne za izpodbudno opravljanje božje službe.

Tri božje čednosti pred evharističnim Zveličarjem.

J. M.

Koroški župnik Anton Štres je imel navado, da je obujal z otroki tri božje čednosti pred Zveličarjem v najsvetejšem Zakramentu s kratko in presrčno molitvijo:

V e r a. Ljubi Jezus, trdno verujem, da si v najsv. Zakramentu resnično pričujoč, četudi te ne vidim. Verujem, ker si sam to rekel in me tako uči sveta, nezmotljiva Cerkev. Pomnoži mojo vero!

U p a n j e. Ljubi Jezus, upam in trdno pričakujem, da boš moje preveliko plačilo v nebesih, če živim in umrjem v tvoji milosti. Kako dober si, o Gospod, vsem, ki v te zaupajo! V te zaupam, presveto Srce Jezusovo! Potrди moje upanje!

L j u b e z e n. Ljubi Jezus, ljubim te nad vse! Iz ljubezni do tebe hočem izpolnjevati tvoje zapovedi. Iz ljubezni do tebe hočem ljubiti tudi svojega bližnjega, prijatelja in sovražnika. Presladko Srce Jezusovo, bodi moja ljubezen! Daj, da te bom vedno bolj ljubil. Amen.

Kako koristno bi bilo, če bi tako že otroci pogosto obujali božje čednosti. Bilo bi v spodbudo tudi odraslim. Proti sedanjemu materialističnemu duhu časa je krepak pripomoček pogostno obujanje božjih čednosti. Materializem smatra za resnično

samo to, kar se vidi ali otiplje. Sv. Evharistija se imenuje »skrivnost naše vere«. Kako važno je torej, da prav v materialistični dobi, kakršna je naša, pogosto obujamo vero v sv. evharistično skrivnost in s tem tako rekoč materializmu bijemo naravnost v obraz!

Materializem zamori v srcu krščansko upanje srečne večnosti, zaupanje na božjo dobroto, izraženo v svetopisemskih besedah: »Kako dober je Gospod vsem, ki vanj zaupajo!« Človek, ki se je vdal materialističnemu mišljenju, hoče življenje nebrzdano uživati; če mu pa ne gre vse po volji, se pa naveliča življenja in pogosto žalostno konča s samomorom, ki je gnil sad materializma.

»Vi ste moji prijatelji, če storite, kar vam ukazujem«; »kdor hoče moj učenec biti, naj zadene svoj križ«; »novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj«; »ljubite svoje sovražnike«, govori Kristus. Materializem pa hoče vreči od sebe vse vtesnujoče zapovedi; materializem beži pred križem in je poln sebičnosti, poln neurejenega samoljubja in poln sovraštva. Samo pristna krščanska ljubezen je v stanu zadati materializmu smrtni udarec in ozdraviti svet njegovih zločestih posledic.

Moje deseto lurško romanje.

Alojzij Šoba. — (Konec.)

V ponedeljek zjutraj, 18. julija, sva bila z g. spremljevalcem tako srečna, da sva maševala na oltarju sv. Terezije Det. Jez. Posebno značilen okrasek tega oltarja so lepo uvrščeni redovi in hrabrostne spominske kolajne vojakov, katerim je pomagala Mala Cvetka v svetovni vojni. Na desni (listni) strani so bronaste, na levi (evangeljski) strani pa srebrne in zlate. Kdo bi pričakoval od vojaške strani tolikega češčenja, zaupanja in hvaležnosti do Male Cvetke? Vse to je mogočno poglobilo našo pobožnost na tem svetem kraju. Ni mi treba poudarjati, da smo se težko ločili od preljubega svetišča, da pridemo še isti dan v Pariz. Bil je predvečer sv. Vincencija Pavelskega, ustanovnika misijonarjev lazaristov in usmiljenih sester. Uprav v materini hiši gg. misijonarjev lazaristov sva želela prenočiti. Ker je pa zaradi slavnosti sv. Vincencija bil zavod prenapoljen z gosti, so nama gg. misijonarji oskrbeli prenočišče in dobro postrežbo v nekem penzionatu v bližini. V torek 19. julija, na Vincencijevo, sva maševala v samostanu usmiljenih sester. Slovenka č. s. Angela Dejak nama je pripomogla, da sva maševala pri oltarju, kjer se je prikazala 27. novembra 1830 brezmadežna Devica v podobi čudodelne svetinje usmiljenki Katarini Laburé. Dopoldne sva obiskala še katedralo Naše ljube Gospe in pa goro mučenikov, kjer stoji francosko narodno svetišče presv. Srca Jezusovega. Znamenitost tega svetišča je prav posebno v tem, da je presv. Rešnje Telo v prekrasni velikanski monštranci izpostavljeno noč in dan v spravno češčenje.

Na grobu blažene Bernardke v Nevéru.

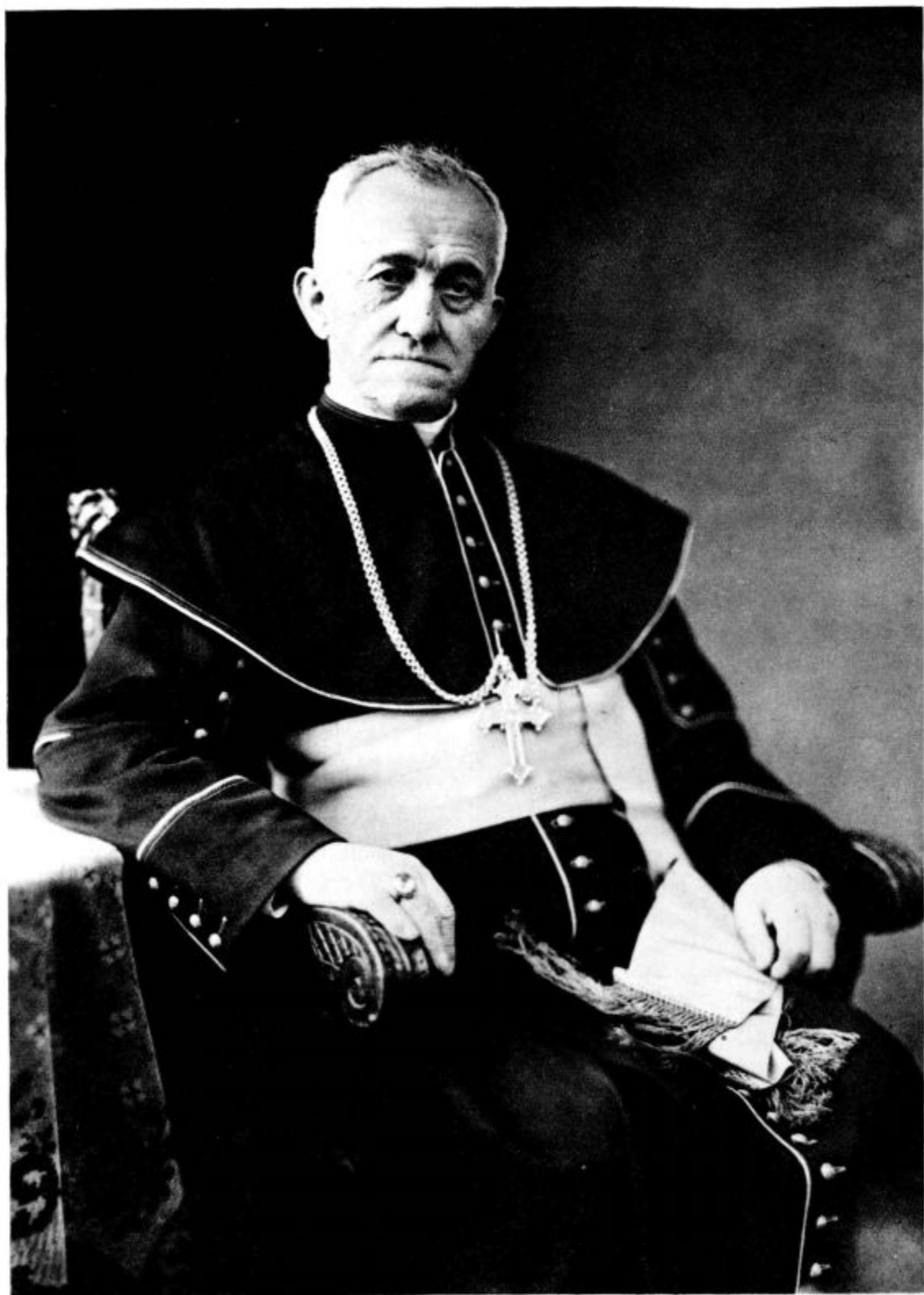
Vsak lurški romar se živo zanimlje za Marijino izvoljenko, blaženo Bernardko, a le redkemu je dana prilika, da obiše to oddaljeno svetišče. Bog sam hoče, da posvečajo lurški romarji vso svojo pozornost v Lurdu samo Mariji! Bernardkina čednost je posebno tudi v tem, da se je rada umaknila iz javnega in slavnega pozorišča v tiho samostansko samoto oddaljenega mesta Nevers (izg. Nevér). Tukaj jo Bog proslavlja v smislu Marijine obljube: »Storila te bom srečno ne na tem, ampak na onem svetu.« Kako živo nas prevzemajo te Marijine besede v svetišču blažene Bernardke! Redovnice, ki jih je Bernardka proslavila s svetniško častjo, se imenujejo »Nevérske sestre«. Ta velik, zunaj mesta na prostem stoječ samostan je materska hiša. Bernardkino sveto telo je še dobro ohranjeno. Ker počiva v stekleni krsti v kapelici lurške Device desno od velikega oltarja prav na tleh

pri oltarni ograji, se more prav lahko iz neposredne bližine ogledati. Duhovnik, ki mašuje pri oltarju lurške Device, ima prekrasen Marijin kip pred seboj, blaženo Bernardko pa za seboj. V torek večer 19. julija sva z g. spremljevalcem obiskala to Bernardkino svetišče ter si izprosila dovoljenje, da sva mogla v sredo, 20. julija, zgodaj maševati pri nestrohnjenih telesnih ostankih blažene deviške Bernardke. Seveda sem prosil preljubo lurško Devico, naj tudi nas lurške romarje in častilce stori srečne, ne na tam, ampak na onem svetu!

iz Nevers-a v Paray le Monial.

Po Mariji k Jezusu se glasi naša krščanska krilatica. To naj bi ne bilo samo lepo doneče geslo, ampak radostna resnica. S takimi čustvi smo se podali na božjo pot k presv. Srcu Jezusovemu. Pot tja nas je peljala mimo benediktinske opatije v Le Réray (Le Réré), kjer se nam je imel zopet pridružiti zaostali P. Berhmans Baillet. Ta benediktinski samostan je nova, precej velika naselbina. Kakor slavnoznani Beuronski benediktinci, gojijo tudi le-ti globoko spoštovanje do cerkvene liturgije. Vse molitve in vsa cerkvena opravila se opravljajo slovesno, se izvršujejo naravnost veličastno. Posebno vneto goje petje. Čudom sem se začudil v obednici, da so tudi molitve pred in po obedu bile pete! (Tudi v semenišču v Ljubljani se ob nedeljah in praznikih te molitve pojo. — Op. ur.) Ti benediktinci gojijo samo notranje duhovno življenje. Seveda koristijo s takim svetim življenjem tudi dušam, ki so preveč v posvetno zakopane. V tem samostanu sem maševal v četrtek 21. julija. Sem so dospela tudi pisma iz domovine.

Odtod smo se podali v opatijo Naše ljube Gospe pri Sedmih studenih. Ker je železniška zveza v Paray le Monial zelo neugodna, smo tukaj prenočili ter se v petek zjutraj, na god velike spokornice sv. Marije Magdalene, odpravili v Paray le Monial. Letos smo imeli prvokrat srečo, maševati pri novem oltarju svete Marjete Alakok. Voščena podoba s telesnimi ostanki sv. Marjete se ne nahaja več pri velikem oltarju presv. Srca Jezusovega, kakor smo to še lani videli in kakor piše naš »Glasnik« v decemberski številki, ampak je postavljena na lastnem oltarju v majhni tesni vdolbini na desni strani, kjer je bil prej oltar sv. Frančiška Sal. Ta oltar je prava francoska umetnina. V Paray le Monialu smo obiskali še druga zanimiva svetišča. V baziliki presv. Srca Jezusovega me je zlasti zanimala roka sv. Blaža, ki je vkovana v medenino. V kapelici ve-

Fot. F. Grabjec v Ljubljani.

Dr. Anton Bonaventura Jeglič
1898—1928.

like jezuitske misijonske hiše smo obiskali grob častitega Kolombijera, duhovnega voditelja sv. Marjete Alakok. Nekaj ur po njegovi smrti je rekla sv. Marjeta: »Duša P. Kolombijera je že v nebeški blaženosti.« Paray le Monial ima pa še neko drugo novo zanimivost. To je krasni

Jos. Urbanija.

Dobri Pastir.

karmelski samostan. Od jezuitske misijonske hiše se pride po lepo asfaltirani državni cesti v 10 minutah do krasnega novega samostana. Odkar poznam svojo veliko duhovno dobrotnico in pomočnico, so mi vsi karmelski samostani zelo ljubi in dragi. Ustanoviteljica tega samostana, mati Marija Jezusova Mercier, je bila tudi zvesta častilka in posnemovalka Male Cvetke. S praznimi rokami se je lotila dela za nov samostan. V 12 letih je bil krasni samostan dodelan. L. 1914. so vsled izbruha svetovne vojne dela prenehala. Sedaj je pa tudi krasna cerkev dokončana. Mati Marija Jezu-

sova je l. 1917., torej pred 10 leti podlegla španski boleznii. Samostan in cerkev sta zidana iz rezanega kamna. Spoštovanje pred ubogo redovnico, ki je s praznimi rokami, samo z božjo pomočjo izvršila tako krasno umetnino!

Iz Paray le Moniala na Zdole.

Moj zvesti spremljevalec me je zdaj zapustil. Ostal je še v Franciji zaradi vsakotletnega posvetovanja redovnih predstojnikov. Zelo težka je bila ločitev od ljudomilnega gosp. opata. Domov sva potovala s p. Berhmansom. V petek zvečer 22. julija sva se odpeljala direktno proti Mühlhausen-u, odtod na Basel, v Curih ter na slavno božjo pot k Mariji Einsiedeln (v Puščavi). Tja sva dospela v soboto zvečer, 23. julija. V nedeljo sva hotela po sv. maši odpotovati v Inomost. Moj načrt je pa prekrizal p. Lavrencij Eberhard, ki zna osem jezikov, med tem tudi naš slovenski jezik. Zelo je želel, da bi se z nama slovenski razgovarjal. Ostala sva torej tam čez nedeljo. Imenovani pater je bil nama celo nedeljo na razpolago. Ob desetih sva bila pri pontifikalni sv. maši, pri kateri je sodeloval domači orkester. Po obedu nama je p. Lavrencij razkazal samostansko knjižnico, ki šteje 70.000 izvodov. Še nekaj prav lepega imam omeniti iz Einsiedeln. Opazoval sem modno nošo tamošnjega domačega prebivalstva. *M l a d o i n s t a r o* se nosi dostojno! Prav to sem opazil pri gospeh in gospodičnah, ki so prišle v veliki romarski skupini iz nemškega mesta Konstanca. Vse so bile dostojno oblečene. Švicarski in nemški katoličani so na dobrem glasu. To so resni ljudje. Bog daj tudi našim Slovenkam take modrosti!

V ponedeljek 25. julija zvečer smo dospeli v Inomost. Obiščem p. Romana, ki je svoj čas pripeljal iz Zagreba delavsko Marijino kongregacijo na Zdole. Vrli pater je Nemec, a se je naučil gladko hrvaščine. K njemu me je peljal inteligen ten gojenec Japonec. Kakor so mi pozneje povedali, je bil ta Japonec prej visok državni uradnik. Govoril je dobro nemški jezik. Ko odpre vrata govorilnice — notri je bil p. Roman — pozdravim: »Bog Vas živi!« Koj mi odvrne: »Zdole su ovdje.« Oba sva bila vesela tega iznenadenja.

Ko smo se peljali iz Inomosta že proti Schwarzach-St. Vidu, bi se skoraj bila pripetila katastrofalna nesreča. Na močni strmini so se na jedilnem železniškem vozu izpulili tramovi, na katerih so bile verige pripenjače. K sreči so nevarnost pravočasno zapazili in vlak ustavili ter nedostatek popravili. Ko bi se bili tramovi popolnoma sneli, bi polovica dolgega vlaka — kjer sem se tudi jaz s svojim spremljevalcem nahajal — nevzdržno drevila

po viseči progi nazaj v gotovo pogubo! Hvala Rogu in Brezmadežni, da smo bili obvarovani preteče nevarnosti! 27. julija sem opravil pri Mariji Pomočnici na Rakovniku zahvalno sveto mašo. Zvečer sem srečno dospel na Zdole. Že to zunanje ogródje, katero sem predočil svojim drugim rojakom, je zanimivo, O notranji veličini se je dalo brati le tu in tam med vrstami.

Te notranje milosti in dobrine bi rad tu in tam v nevezanih člankih priobčeval, da bomo vsi spoznali, da sv. katoliška Cerkev ni samo v Franciji svetniško lepo okrašena, ampak tudi v naši Sloveniji. Presv. Srce Jezusovo, brezmadežna Devica, Mala Cvetka naj zavzemajo častna mesta tudi v naših slovenskih katoliških srcih!

Dokler bo tako . . .

Janez Langerholz

«No, oče, kdaj se bo pa vaša Malka oglasila za družbo?»

Mož je pogledal postrani na gospoda Jožefa, nerodno privzdignil klobuk, potem pa zagodrnjal: «Mhm! Ne še kmalu.»

«Ne še? Zakaj pa vendar ne?»

«Veste, gospod Jožef, saj vas imam rad. Dober mož ste in gladko vam teče beseda, da vas prav lahko poslušam; na to uho pa ne slišim dobro.»

«No, le povejte, zakaj Malka ne bo prišla v družbo. Sem prav radoveden.»

«Bom pa povedal, saj beseda ni konj. Dokler bo tako, kakor je zdaj, Podrobarjeve Malke ne boste videli v družbi. Je ne pustim. Že tako je dosti opravljanja in obrekovanja, dosti jezice in sovrašstva; zdaj imate pa še družbo, da je greha še več. Ampak naše Malke ne bo nihče skozi zobe vlekel.»

«Oče, ne zamerite, če vam povem, da se hudo molite.»

«Motim? Mislite, da ne vem, kakšen jezik ima Kapunova? Po devetih farah opleta z njim. In Robasova. Pa bo meni kdo pravil!»

«Samo tole vam bom povedal, oče: Preden vse to verjamete, kar govorite, se morate prepričati, če je to res, kar govorite. To je vredno moža. Ne pa pogrevati že stoinstokrat ovržene sodbe.»

«Pa se prepričaj! Samo kje, to bi rad vedel.»

«Dobro! Kar k meni pridite, pa vam bom povedal. Imam vse zapisano, kar

govorimo takrat, ko po vaši trditvi opravljamo in obrekujemo.»

«Pravite, da imate zapisano. Ne morem verjeti.»

«Kar pridite pogledat.»

In res je Podrobarja prignala vsaj deloma radovednost v kaplanijo. Prikril jo je pa pod plašč Mohorjeve družbe. To leto je namreč sam nesel plačat naročnino za knjige, sicer je za ta posel porabil svoje otroke. Obračal se je po sobi in sukal klobuk v rokah in ker se je gospod Jožef delal, kakor bi bil pozabil na svoje povabilo, ali je pa morebiti res pozabil, — kdo more to vedeti, — je mož sam pobaral na kratko: «Torej kako je s tistim vašim pisanjem, gospod Jožef?»

«A, tisto bi radi? Že vem!»

Pa je gospod Jožef odprl omaro in izvlekel pred očanca debelo knjigo.

«Torej oče, zdaj pa poslušajte! Vidite tole smo govorili letos na dan sv. Treh kraljev, kakor vam bom prebral: Članice poročajo, kaj smo storili lansko leto za misijone. Apostolstvu sv. Cirila in Metoda smo dali 320 Din, družbi za širjenje vere smo poslali 236 Din, za misijone v Afriki je prišlo 145 Din; v župnijo prihaja 30 izvodov lista »Katoliški misijoni«. »Misijskih koledarjev« smo prodali 90. Dalje poročajo članice, kako so nabirale naročnino za naše dobre in priporočila vredne časopise. V mislih smo imeli tudi to, kam bi šli v tem letu na božjo pot. No, ali je to opravljanje in obrekovanje?»

»To ni. Pa bo morda kje drugje kaj takega zapisanega.«

»Vam bom pa še povedal, kaj smo se pogovarjali lani v oktobru. Tole imam zapisano: V novembru naj pristopi vsak

namen bodo zbirale: Petrova Marijana za Dolgo selo, Koroščeva Franca za Prodano vas in Mihovčeva Katarina za Breg. Vsaka dekle naj naredi vsaj en par nogavic za dečke in en par za deklice. — Vidite, o kakem opravljanju in obrekovanju, o kakem prepiru in sovraštvu ni ne duha in ne sluha.«

»Hm! Čudno! Ljudje pa toliko govore.«

»Čakajte, vam bom pa še nekaj prebral. Tole smo obravnavali v aprilu lanskega leta: Družba naj opravi eno skupno uro za letošnje novomašnike. Vodnik priporoča, naj bi družbenice nabrale majhno vsoto, ki bi jo darovale za novomašnika iz naše dekanije. Pogovarjali smo se o skrbi za lepoto šmarničnega oltarja, določili smo dekleta, ki bodo prinašale cvetje, in spet tiste, ki bodo skrbele za svečavo in za perilo. — Vidite, spet nič napačnega. Kaj?«

»Nič ne rečem. To je vse dobro, potrebno in koristno.«

»Vidite, zdaj bom pa še nekaj naredil. Morebiti mislite, da se bojim, knjigo iz rok dati. Zato jo dam vam v roke. Odprite jo, kjer jo hočete, berite, kar hočete in kjer boste naleteli na opravljanje in na obrekovanje, kjer boste našli kaj takega, kar bi moglo biti povod prepiru in sovraštvu v celi župniji ali v posameznih vaseh, pa me opozorite na to.«

Res je segel Podrobarjev oče v suktnjo po naočnike, bral in gledal je nekaj časa v knjigo, iskal je madežev na družbi, kakršne vidijo ljudje na njej, pa jih ni mogel najti. Kako jih bo pač našel! Res je, da je v družbi tudi marsikaj takega, kar diši po človeških slabostih, toda vse prizadevanje družbe je vendar tako lepo, tako plemenito.

In Podrobar se je vračal na svoj dom z drugačno sodbo o Marijini družbi, kakor jo je imel prej. In sklenil je, da ne bo branil dekletu, če bi hotela vstopiti v družbo. Se celo prigovarjal, da silil bi jo bil, naj vstopi, če bi mu gospod Jožef ne bil tega zabranil.

Tako je, kadar se Podrobarjev oče razvname, da boste vedeli. Treba je pa tudi močnega plamena, da ga pregreje. Je že tako ...

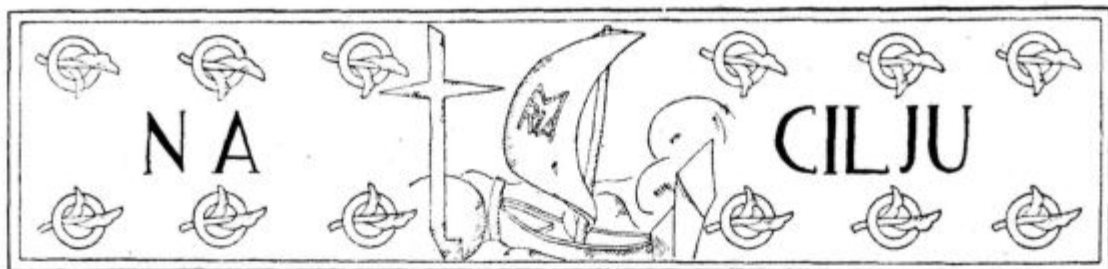
Stopiče na Dolenjskem.

Oltar sv. Janeza Krstnika.

dan vsaj troje deklet k sv. obhajilu za duše v vicah. Določili smo red, po katerem bodo pristopale. Za božič namerava družba obdarovati nekaj ubožnih in pridnih učencev s toplo obleko. Denar za ta

Nesramen mladenič in pa garjev človek, nesramna deklina in pa kuhinjska cunjia — treba se jih je izogibati.

Kdor rad nespodobne reči premišlja, se sam v zanke zapleta, in kadar pride skušnjava, ne more več uiti. Slomšek.

Mučenci.

A. Č.

Klici glasnega ogorčenja širom krščanskega, kulturnega sveta, odločni in soglasni ugovori ogromnih množic, zgrajanja odličnih državnikov se vsipljejo na neronskega, indijansko-židovskega samodržca Kaleša in na njegovo krutovlado v Mehiki. V filmu in knjižicah, po shodih in časopisih se razgalja brezprimerna grozovitost mehiškega trinoga, ki kolikor možno prikriva žrtve svoje divjosti in proticerkvenega sovraštva z izgovorom, da

njegovi ukrepi niso nič drugega kot kazen za kršenje mehiških postav in upora zoper vlado. Kljub temu se Kaleš ne spametuje in besni dalje. Oglasile se namreč niso še one vlade, ki bi mehiškemu drznežu lahko sapo zaprle, predvsem vlada Združenih držav, ki baje molči iz dobičkaželjnosti in sebičnosti in Bog ve iz kakšnih vzrokov še. Sodimo, da tudi v tem slučaju velja pregovor »Vrana vrani ne izkljuje oči.« — Končno je človek prisiljen

Fr. Porbus.

Zakrament ljubezni

Paris, Louvre

pritrrditi sumnji; framasonstvo tu, framasonstvo tam!

Iz zadnjih poročil povzamemo, da sta bila obsojena na smrt dva frančiškana; v predmestju Cozacana so Kaleševi vojaki zaprli 68 katoličanov, ker so bili pri sveti maši in tri duhovnike, ker so maševali. Slavno se omenja osobito duhovnik Martinez v Pueblo Nuevo; malo pred smrtjo je stoječ pred svojimi krvniki zapel »Te Deum!«. Z njim vred je umrl tudi brat Avguštin, ki je bil šele bogoslovec.

V dokaz, kaj vse je počenjla satanska zlobnost tiranstva v Mehiki, samo nekaj zgledov, ki pričajo obenem, kako krepko in globoko je zasidrana vera v srcih katoliških Mehikancev. Prave junake značajnosti, vztrajnosti in verske vneme najdemo vprav v vrstah Marijinih družb.

Smrtna žrtev učiteljice.

V mestu Huajnapan (mehiške dežele Leon) so zaprli škofa Alojzija Altamirano

Razstava paramentov bralouščine sv. R. T.

v septembru 1927.

Ljudje si pomagajo s tem, da beže iz domovine. Mehiški časopis »Pueblo« piše: »Skozi Nogales (Arizona) se pomika tiho povodenj naše najboljše krvi v tujo deželo.« Ogromne množice so bežale v strahu pred smrtjo. Skupno število beguncev dosega že skoraj tri milijone. »Ne umikamo se revščini (dežela je sila bogata in rodovitna) ne drugim nadlogam, marveč bežimo, ker nimamo poročstva za življenje; umikamo se grozovitosti in svojevoljnosti novih močotcev«, — tako je izjavila neka gospa-begunka.

in ga odpeljali v glavno mesto Mehiko. Vse ljudstvo je objokovalo svojega očetovskega nadpastirja. Katoličani so opravljali razne pobožnosti za rešitev svojega škofa. Učiteljica Julijana Olazar je kupila večje število križcev, da bi jih razdelila med svoje gojenke. Proti večeru, ko je bila brez skrbi, da je ne bo nihče opazil, je nadela križek vsaki učenki na vrat. Da bi jih navdahnila z ljubeznijo do Križanega, pokaže tudi svoj križec, ki ga je nosila v spomin na svojo mater že od mladosti. Hkrati pa vzame iz torbice še večji

križ ter ga obesi na steno s pozivom: »Zdaj se bomo pa posvetili Kristusu Kralju in molili za našega škofa, ki trpi v mehiških zaporih.«

Sredi posvetitve udari vsem na uho grdo bogokletstvo, obenem pa zabobne močni udarci na vrata. Učenke zadržte od strahu in prosijo: »Gospodična učiteljica, peljite nas proč!« Vse se v strahu tišče in gnetejo okrog ljubljene gospodične.

V tem že vdere 12 vojakov v šolsko učilnico; vodi jih častnik. S kopiti ločijo in odstranijo nedolžne učenke od učite-

V tem, ko tako zakliče, nameri častnik nanjo samokres — — — Malo na to leži v šolski sobi samo truplo Julijane Olazar v krvi. — Z rokami objema umirajočega Kralja na križu.

(Mesajero del Cor. de Jesu.
Enero 1928. S. 88.)

Mladičji-kongreganisti

in njih junaška smrt v meh. deželi Leon.

2. febr. 1927 so bili odvedeni v ječo sledeči mladičji: Jožef G a l l a r d o (star

Kristus in Janez Krstnik.

London, Nat. Galerie.

ljice. Prizor je bil pretresljiv. Sirovi vojaki trgajo otrokom križke z vratu in mečejo na kup. Tudi križu na steni ne prizanesejo. Zlobnosti še ni konec; Zdaj priganjajo otroke, da bi šli čez križke; toda ni eden se jih ne dotakne z nogo. Besneča jeza pograbi soldatesko, ko to vidi. Častnik ukaže vojakom, naj se vržejo na sveta znamenja. V tem hipu se iztrga učiteljica, dasi so jo krepko držali, med križe in vojake ter zakliče: »Če hočete, potepajte mene, ne pa mojega Gospoda in mojega Kralja na križu!«

27 let, prednik Marijine družbe); Salvator B a r g a s (star 20 let, tajnik Mar. družbe); Nikolaj N a v a r r o (star 20 let, član Mar. družbe); Ecehijel G o m e z (20 let, član Mar. družbe); Anton R o m e r o (star 25 let); Avgust R i o (13 let).

Ti mladi korenjaki so si naprtli jezo cerkvenih sovražnikov vsled svoje vneme za versko stvar. V ječi so jih imeli en dan. Nato so jih takoj v noči peljali na morišče. Ko so mladičji zagledali divje pripravljane za njihovo usmrnitev, so čutili nekako tesnobo v srcu. G a l l a r d o .

prednik kongregacije, jih je osrčeval in kazal na plačilo v nebesih, ki jih čaka. Več govoriti mu vojaki niso pustili. Vrgli so se nanj, ga davili in topli s puškinimi kopiti. Ko je zaklical: »Naj živi Kristus, Kralj!« — mu potegne častnik jezik iz ust in ga norčevaje se draži: »No, zdaj go-

† *Marija Brenkovič.*

vori, če moreš.« Gallardo raztrga vezi in pokaže z roko proti nebu. V tem trenutku počni strel — in Gallardo se zgrudi. Za njim so umrli tudi tovariši.

Mladi krščanski junaki v mestu Guadalajara.

Mladi sodni pristav Gonzales-Flores (32 let, član Mar. družbe) je bil odličen voditelj katoličanov v mestu Guadalajara. Organiziral je odpor proti cerkvenim protivnikom. Koncem marca l. l. so prijeli tudi njega in tri tovariše. (Tovariši so se ime-

novali: Roman Bargas, Jurij Bargas, Alojzij Padilla.)

Najprej so vse štiri vrgli na mučilo, da bi jih tako prisilili povedati, kdo je povzročitelj katoliškega gibanja. Ko so se branili in odgovore odklonili, so jih bičali. Flores je dajal poguma tovarišem in jih bodril, naj bodo stanovitni. Kmalu nato so ga zabodli z bajonetom. Ostali trije so bili pozneje ustreljeni. Bilo je to 1. apr. 1927.

Vohunski general.

Dne 12. sept. 1926 sta se peljala dva člana mladeniške Mar. družbe: Joahim Silva (24 let) in Manuel Melgarejo (17 let) v Zamoro, da bi tam s svojim delom, z besedo in zgledom kolikor mogoče storila za utrditev katoliške vere. Na vlakcu se jima pridruži general Cepeda v civilni obleki. Hlini se in dela, kot bi bil dober katoličan. Pogovor se kmalu zasuče na verske stvari, na preganjanje in na stanovitnost odličnih katoličanov. Mladeniča nista nič prikrivala svojega prepričanja in hinavskemu generalu odkrito povedala, kam sta namenjena in kakšne cilje imata pred seboj. Ko se je vlak na postaji Zamora ustavil, se dvigne general in pravi: »Prijatelja, vidva sta izgubljena; ukazujem, da gresta za menoj v zapor!« Medtem pa brzojavijo predsedniku Kalešu, kaj naj z njima stori. Čez nekaj ur je došel odgovor: »Obsojena sta na smrt.«

Obsodba je bila brž izvršena. Na poti proti morišču sta imela oba prijatelja vsak svoj molek v roki in sta glasno molila.

Ko so vojaki nastavili morilno orožje, je zaklical Joahim na ves glas: »Živel Kristus Kralj, živela Devica iz Guadalupe!« Takoj nato se je zgrudil zadet od krogel.

Njegov prijatelj Manuel, ki je stal nekoliko v stran, se je ob tem prizoru onesvestil in bil takoj nato ustreljen, ko je ležal nezavesten na tleh.

Take junake vzgaja ljubezen do Marije in do Kristusa Kralja! Molimo za naše preganjane brate in sestre, darujmo zanje sv. obhajilo, da bi jim bili dnevi poskušnje prikrajšani. Pa zase prosimo odločnosti in stanovitosti do konca.

Vzorna žena.

Iz Vojnika smo prejeli naslednji dopis, ki priča, da tudi med nami žive junaški vzori in svetli krščanski značaji. V kratkih besedah je povedana bogata vsebina:

V pretečenem letu (5. julija 1927) je umrla tu vzorna žena, blaga gospa Marija

Brenkovič. Iz njenega vzornega življenja samo nekaj podatkov: Pokojna je bila predvsem vnetá častivka presv. Srca Jezusovega. Poleg tega se je odlikovala posebno v ljubezni do bližnjega. Vsakomur je rada in z vso ljubeznijo pomagala in za

vsakočar je imela dobro ter prijazno besedo. Najbolj pri srcu pa so ji bili bolniki, ki jih je vedno obiskala. To so bila njena najljubša pota. Kolikim je uprav pokojna izprosila srečno zadnjo uro! Bolniku je toliko časa prigovarjala, in tako dolgo zanj prosila, da se je dal prevideti. Če je to dosegla, je bila presrečna. Kot zvesta častivka presv. Srca Jezusovega in žalostne Matere božje je pogosto prejemale sv. zakramente in bila po možnosti dnevno pri sv. maši. Mnogokrat je slišala od mlačnih kristjanov, ki so rajši v senci posedali, kakor da bi šli k popoldanski službi božji, opombe, da vedno v cerkvi stoji in podobno; a zato se nič ni zmenila. »Le vse za Jezusa,« je bilo njeno geslo.

Bila je vsem tudi krasen zgled ponižnosti ne le v govorjenju, marveč tudi v obnašanju in obleki. Nikdar ni silila v ospredje. Kot čebelica je bila marljiva in skromna; skrbela je vzorno za svoj dom, pa tudi za hišo božjo. Izredno je bila vdana svojemu soprogu, ki je po njenem zgledu nastopal vsekdar kot veren in odločen kristjan. Prav posebno se je pokojna gospa odlikovala v tem, da o bližnjem ni nikdar slabo govorila, četudi bi bil povod za to. Kako priljubljena in spoštovana je bila, je pokazal njen veličastni pogreb. Dekan Toman je ob odprtem grobu opisal njene dušne vrline in jo slavil kot vzor žene. Da zares, takih žená nam daj Bog, in svet bo drugače izgledal.

LISTEK.

Zvest pastir.

Fr. Pengov. (Dalje.)

Dne 16. sušca se vrne škof Janez Bernard domov. Na kolodvoru ga ob tri četrt na polnoč pričakuje večje število gospodov s trgovcem Hoettejem na čelu, da ga popeljejo na dom; povedo mu tudi, da ima vsak dan pričakovati, da ga odvede okrožno sodišče.

Katoliški policijski komisar D e l s e n — slava njegovemu spominu! — je bil dobil povelje, da ujame škofa; a junak se je ustavil sramotni zahtevi in bil takoj ob službo. Rabeljsko delo naj bi izvršili luteranski uradniki okrožnega sodišča.

Zvečer 17. marca prinese služabnik Herman določeno sporočilo, da bodo prijeli škofa naslednje jutro ob šestih. Po vseh oglih in hišah je tekom ene urice že blestel v plinski svetlobi napis: »Jutri zjutraj ob šestih.« — »18. marec, tako slovit že v prekucuškem l. 1848., je imel postati po božji Previdnosti slaven tudi za tisočletno zgodovino münstrske škofije; ta dan so odpeljali ujetega škofa v ječo. — Škof Janez Bernard je vprav maševal, ko pri glavnih vratih močno pozvoni. Zunaj je stal poštni voz s petimi stražniki in nadzornikom Keutmanom. Služa gre naznanit, da hoče škof prej opraviti sveto mašo, preden sprejme gospodo.

S policijo vred so prišli tudi stolni kanoniki, da bi bili priče resnega dogodka. Sodni uradnik, močno razburjen in zmešan se predstavi, češ, da ima nalog, odpeljati škofa v Varendorf, da odsedi tamkaj naloženo kazen.

Škof slovesno ugovarja proti tej krivici in pristavi: »Iz proste volje ne morem in tudi ne bom nikdar sledil vašemu pozivu.«

Ko izjavi uradnik, da mora potem rabiti silo, prime škofa za laket in mu veli, da gre z njim, se škof takoj dvigne in obrne do okoli stoječih z besedami: »Gospodje, vi ste mi priče, da so mi napravili silo; sili se ne morem in ne bom ustavljal.«

Velik je bil vtis tega prizora, nobeno oko ni ostalo suho. Preden odidejo, stopi kaplan k škofu in pravi:

»Vaša prevzvišenost, pričujoči gospodje prosijo blagoslova od svojega ujetega škofa.«

Vse pade na kolena, tudi protestantski uradnik; sila trenutka ga je podrla, da je popolnoma pozabil na svoje versko stališče. Nato škof prijazno poda roko vsem in izjavi, da je zelo vesel, ker se mu nudi prilika, da more nekoliko trpeti za Kristusa in sv. Cerkve. Ko stopi z dvorca na stolni trg, ga pozdravi tisočera množica s pesmijo: »Živo verjem, trdno upam...«, a gromoviti »Živijo« klici so popolnoma vdušili melodijo. Pri glavnih vratih odda sodni uradnik ujetnika policijskemu nadzorniku Keutmanu in štirim stražnikom. Le s težavo so se prerili skozi gosto množico do poštnega voza. Ko hočejo stopiti vanj, sedi na sprednjem sedežu že grof Erbdroste, navdušen katoličan. Ko ga vpraša nadzornik, kdo je in kaj hoče, mu pove prav odločno, da je on dedni grof kne-

ževine münstrske in da hoče spremi škofa v ujetništvo. Ker si ga policaji niso upali odstraniti s silo, so se vdali.

Med tem je pa strašno naraščalo razburjenje med narodom; ničesar nisi razložil, kakor samo »Živijo«-klice, pa tudi marsikako besedo, ki je izreči ni dovoljeno poštenim ljudem. Mnogi so vihteli gorjače, drugi so potegnili nože, da porežejo konopce pri vpregi. Orjaški hrust, kovač iz Egidijeve ceste je bil prinesel s seboj najtežje kladivo in ga je vihtel z zavihanimi rokavi po zraku. Da je škof samo namignil, bi ga bili ljudje takoj oprostili in prišlo bi bilo do očitnega upora.

Ko opazi škof Bernard bridko užaljenost ljudstva, prosi okoli stoječe, naj vendar ne zagreše nobene protizakonitosti; s tem bi itak ne mogli izpremeniti njegove usode, a sebi bi nakopali največje nepravilike.

Zdaj stopi škof v voz, njegov kaplan sede na mesto poleg grofa Erbdroste, nadzornik pa gre brezobzirno na škofovo desnico. Ko konji potegnejo, zaori po stolnem trgu tisočeri »Bog živi našega škofa!« Množica je bila tako gosta, da so se konji plašili in niso hoteli naprej. Bil je nepopisen prizor.

Vse je klicalo »Živijo!« drugi so glasno plakali, kričali, mahali z robci, klicali »Z Bogom!« »Na svidenje!« Tisoči so stegali roke proti vozu, grabili po špriklah in konjskih konopcih, da bi zadržali voz. Ko se pelje mimo pošte, pade inšpektorju v glavo, da bi bilo prav, ako se škofu predstavi kot policijski nadzornik Keutman. Škof pa odgovori: »Gospod nadzornik, žal mi je, da se spoznava na tak način.« — Notri do mavriških vrat je množica spremljala škofa, tu pa požene voznik konje v dir in ljudstvo je moralo zaostati.

Tam pred vrati pa je čakalo kakih 20 kočij z zastopniki vsega meščanstva, ki so hoteli spremi škofa v ječo. Vozili so za poštним vozom. Toda, ko hočejo preko železniške proge Kolin-Minden, jim zapro stražniki zatvornice pred nosom, državni voz z jetnikom pa odhiti naprej. Med potjo opazi policijski nadzornik, da ne sedi na pravi strani, a škof ga pomiri zaradi te malenkosti. Grof Erbdroste omeni med drugim, da je izbrala vlada zelo »primeren« dan za današnji dogodek; saj je danes 18. sušec, dan revolucije 1. 1848.!

Povsodi na potu je drlo ljudstvo iz hiš in poklekalo ob cestah, da si izprosi blagoslov

ujetega škofa. Ko so bili še eno uro oddaljeni od Varendorfa, jih dohite pri gostilni Vilskoten bivši spremljevalci. Tam blizu namreč pelje cesta skozi obširen gozd in voz s škofom se nenadoma ustavi. Kaj se je zgodilo? O, nič posebnega. Policaj Mansberg je skočil raz kozla in izgini v gošči; mudil se je precej časa, gotovo je ogledoval, če bo tam zraslo poletí kaj prida rdečih jagod. Med tem čakanjem pa pridrve Münstrčanje v najhujšem diru z razpenjenimi konji mimo. Nekaj časa so parlamentirali ob progi s stražniki, ko so pa sklenili udariti jo za pošto po drugem potu, so jim stražniki odprli. Ali ne bili bi je dohiti, da ni odšel stražmojster na sprehod. Zadnji izmed 20 voz je že odhitel mimo, ko se vrne Mansberg. Ko pa hoče državna pošta prehiteti svoj predvoj, se čuje nenadoma povelje: »Stopaj v odsekih!« in zadnjih pet voz vozi namesto drug za drugim — drug poleg drugega. Široka cesta je bila zaprta in državni voz z ujetnikom je moral voziti v koraku za svojo peteročlansko predstražo, ostali vozovi pa so nesli v diru novico v Varendorf.

Pri vhodu v mesto je pričakovala škofa velika množica, iz mnogih oken so vihrale črne ali s črnim florom ovite zastave. Med sodiščem in ječo pa je bila nepregledna množica, tako, da se je moral voz večkrat ustaviti. Ko pridejo pred ječo, hoče policijski nadzornik odpreti vrata pri vozu od znotraj, pa jih ne more. Poprosi ljudi, naj vendar odpro od zunaj. A mož, ki je stal najbliže odgovori: »Bog varuj!« Mansberg se je komaj preril skozi ljudi, da je odprl voz.

Ko ljudstvo ugleda ujetega škofa, ni bilo pozdravov ne konca ne kraja, mnogi pa so jokali in ihteč mahali z robci.

Po stopnicah odpeljejo škofa do vrat ječe. Tukaj se prevzvišeni ujetnik še enkrat obrne proti ljudstvu, ki utihne, in z ganjenim glasom podeli nadpastirski blagoslov: »Blagoslov vsemogočnega Boga, Očeta, Sina in Sv. Duha, naj pride nad nas in ostane vselej pri vas.« Na njegov zadnji pozdrav: »Hvaljen Jezus!« mu zaori nasproti tisočeren: »Na veke. Amen.«

Nato gre škof z odločnim korakom za policijskim nadzornikom v ječo, kjer ga izroči ječarju in odide. Zunaj zadoni še enkrat glasen pozdrav v slovo in ljudstvo se razide brez nemira.

Nespodobni pogledi so žive iskre nečistosti, ki čisto srce zažgo.

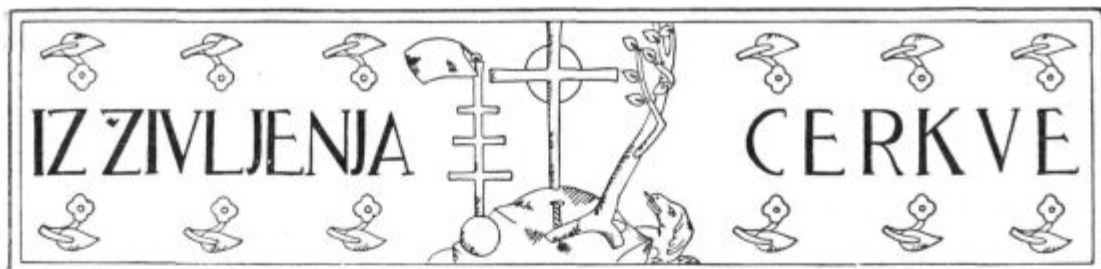
Mladenič, ki previsoko leti, navadno nizko obsedi.

Kaj pomaga še toliko čedna lupina, če jedro dobro ni.

Ni noben zlahtni kamen toliko vreden, kakor čisto, deviško srce.

Bog ne gleda na lepoto telesa, ampak na čednost srca.

Kdor ne pomisli, kamor gre, potem nazaj ne ve. Slomšek.

Moderno apostolstvo. Iz poročila o delovanju Marijine družbe za gospode v Inomostu naj navedemo samo nekaj podatkov, ki pričajo, kako se more danes apostolsko delovanje v kongregacijah prilagoditi modernim potrebam: Odsek, imenovan »Kanizijevo dejanje«, ki ima namen podpirati in pospeševati duhovske poklice, je nabral tekom leta okrog 12.000 šilingov (prejšnje leto 8700 šil.) — Kongregacija gospodov je ustanovila in vodi društvo, ki se bori proti javni nenravnosti. Doseglo je kljub množičnim oviram in težavam znatne uspehe. — Karitativni odsek oskrbuje urejeno obiskovanje bolnikov v hiralnici, na kliniki za nervozne, na kliniki za otroke in v mestni bolnišnici. Uboгим bolnikom donajajo člani po možnosti tudi male darove, predvsem pa tople besede sočutja, ljubezni in zagotovilo molitve. — Tudi za misijonske svrhe se je kongregacija pridno trudila. — Kar tiče podpiranja dobrega časopisja, je dosegla Marijina družba velik napredek. Časniški odbor se je preuredil v tiskovni odsek, ki podpira dobro časopisje s sodelovanjem, dopisovanjem in sestavljanjem jedrnatih člankov verske, znanstvene, zgodovinske, domoljubne vsebine. Ta odsek ima tudi nalogo, da zavrača napade protiverskega časopisja, da brani vero, nrvstvenost in poštenost.

To je res apostolsko delo odličnih mož, ki so združeni v Marijini armadi.

Kapucinski red, ta odlična veja frančiškanskega reda, praznuje letos 400letnico obstoja. Ustanovil ga je Matej Bassi (1525) z namenom, da bi se strogo življenje sv. Frančiška Asiškega ter njegova preprosta obleka z dolgo kapuco zopet uvedla. Potrjen je bil kapucinski red julija l. 1528.

Duhovnik gobavec Franc K s. N i c o l a u je umrl 10. marca v Makogaiju na otoku Viti (Juž. morje), star 62 let. Celih 40 let je junaški misijonar prebil na tem otoku; devet let je bil sam gobavec in bival, kakor njegovi sotrpini, v baraki iz ločja. V revni kapelici je

maševal, dokler je mogel. Ko so ga večkrat amputirali (odrezali nagnite ude) je revež v silnih bolečinah umrl.

Za duhovski naraščaj. Ko je bil zadnje dni graški knezoškof dr. Pavlikovski pri papežu v avdijenci, je obrazložil tudi načrt za zidavo novega bogoslovnega semenišča. Sveti oče Pij XI. je dal sam na razpolago 25.000 lir s pristavkom, naj škof takoj začne zbirati prostovoljne zneske v ta namen, njega pa naj zapiše na prvo mesto z zneskom 25.000 lir.

Nova maša. O veliki noči je imel slovesno novo mašo v cerkvi sv. Trojice v Inomostu Jožef Shibusani, sin nekrščanskih staršev, ki je bil sam do 20. leta budistovske-šintoistiške (poganske) vere. Kot učenec trgovske akademije v mestu Osaka na Japonskem je poslušal predavanja misijonskih bratov Maristov o verskih vprašanjih, ter se je dal krstiti. Da bi tudi svojim rojakom pripomogel do enake milosti, je šel na visoko šolo, ki jo vodijo jezuiti v Tokio; nato je študiral tri leta v Rimu in končno tri leta bogoslovje v Inomostu. Novomašnik se bo kmalu vrnil v domovino.

Ponesrečencem na Bolgarskem, ki trpe radi silnega potresa, prihajajo denarne podpore od vseh strani. Sveti oče Pij XI. je daroval za katoliško semenišče in za cerkev v Plovdivu 500.000 lejev. Oboje bo treba na novo zidati.

Bolniško letalo. Na Poljskem se je osnoval odbor najvišjih častnikov, ki bo oskrbel v proslavo armadnemu škofu dr. Stanislavu Gallu nov aeroplan s škofovim imenom. To letalo bo prideljeno zdravstvenemu vojnemu oddelku. Vojaški škof dr. Gall je bil sopsvečevalec, ko je bil sedanji papež Pij XI. posvečen za škofa.

Križ za severni tečaj. General Nobile, ki se je z zrakoplovom odpeljal na severni tečaj, je veren in pobožen katoličan. Že prvi polet je bil izročil v varstvo loretske Matere božje. Zdaj si je pa za spremljevalca izprosil še lastnega kaplana, jezuita P. Gianfranceschi, ki je predsednik papeške akademije znanosti in rektor papeške gregorijanske univerze. Sveti oče Pij XI. se jako zanimlje za polet. Generalu Nobile je izročil poldrugí meter visok

križ, ki tehtal 80 kg, da ga naj spusti na ledeno polje severnega tečaja. Od z dolaj ima križ 40 cm dolgo konico iz medi, da bo križ gotovo navpično padel in se zabodel v led. V zgornjem delu je vdelan kovinast prostor, kamor so vložili od sv. očeta lastnoročno v latinščini sestavljeno pismo iz pergamenta.

Kratko, a grozno poročilo. Iz Mehike je došlo pismo, ki iz njega to-le povzamemo: V Lagosu so prijeli Kaleševi rablji duhovnika, so mu zlomili obe roki in eno nogo; nato so mu veleli, naj spleza na kup slame, da bi živega sežgali. Brez moči in trepetajoč v silnih bolečinah se ni mogel ganiti. Vojaki so ga nato ustrelili. Nekemu drugemu duhovniku, ki so ga ujeli, so obe roki sežgali, da ne bi mogel več opraviti svete maše. — V mestu Mehiki ga ni dneva, da bi se ne slišalo o novih grozodejstvih.

Zanimivosti iz Konnersreutha. Terezija Neumann trpi še vedno zlasti ob zamaknjenju, ki se ponavlja vsak petek. Izgleda dovolj čvrsto, četudi nič ne uživa. — Januarja se je vrnil v Ameriko škof Schrems, bavarski rojak. O svojem posetu v hiši Terezije N. je pripovedoval svojim duhovnikom to-le:

»Nekega petka nas je bilo več navzočih v sobi Terezije. Čisto neslišno pride njena mati k nam ter se vsede poleg mene. Kar nankrat zašepče Terezija, ki matere v polzamaknjenju še opaziti ni mogla, saj so bile njene oči s krvjo zalite: »Mati, ta-le gospod zraven tebe je tudi naš rojak. Rojen je bil blizu nas. Zdaj pa biva daleč tam za veliko vodo in silno veliko stori za Boga, pa ga čaka še ogromno dela. Nekaj mu imam povedati — pa čisto na tihem.« Kmalu mi je razkrila najgloblje skrivnosti moje duše, ki so samo meni in Bogu znane. Nato je govorila z menoj o preteklosti in bodočnosti. Marsikatero osebo je opisala do podrobnosti. Celo njih imena so ji bila znana. Ta odkritja so me prevzela in me ganila do solz. Ko sem ob sklepu prosil, naj bi mi mati podarila s krvjo prepojeno rutico njene hčere, se je mati obotavljala, ker škof v Regensburgu kaj takega nič rad ne dovoli. Ko sem zagotavljal, da se v tem slučaju od te strani ni bati ovire, se je mati posvetovala s hčerjo. Terezija obrne glavo nekoliko v stran, kakor da nekaj posluša. Nato pa reče: »Da, da, naj ti le izroči; Zveličar pravi, da lahko. Mati, daj mu robec od trnjeve krone zadnjega petka!« (Opomba: V ekstazi govori Terezija z vsakim človekom kakor otrok in nikogar ne viče.)

Višek trpljenja. Terezija Neumann v Konnersreuthu je tudi letos pri zamaknjenju na veliki petek občutila najhujše muke, ki so se stopnjevale ves postni čas. Na cvetno nedeljo je pa doživela Jezusov slovesni vhod v Jeru-

zalem. Ekstazo (zamaknjenje) velikega petka je opazoval tudi rektor katoliškega vseučilišča v Milanu, dr. Gemelli. V spremstvu škofa Mihaela (Regensburg) sta nedavno prišla k opazovanju vseučiliška profesorja (naravoslovja in fizike) dr. Stöckl in dr. Killermann ter monakovski zdravnik dr. Martini.

Največje semenišče v Evropi. Nedavno je milanski kardinal Tosi ob navzočnosti ogromne množice (10.000 oseb) blagoslovil temeljni kamen za velikansko stavbo: osrednje semenišče, kjer bo prostora za tisoč dijakov in bogoslovcev. Dve škofiji — Milan in Monza — sta se združili in bosta postavili ta skupni zavod, ki bo dodelan šele čez deset let. — Papež Pij XI. je poslušal na »Radio« kardinalov govor o priliki blagoslovitve temeljnega kamna.

Najizdatnejšo pomoč nudi sedaj duhovnikom, ki so izgnani iz Mehike, »Družba za razširjanje katoliške Cerkve«. Ta ameriška družba deluje blagonosno zlasti v Združenih državah. Nedavno je bila sklicana glavna skupščina, ki jo je vodil kardinal Mundelein ob navzočnosti 5 nadškofov in 30 škofov. Za vzvišene namene, ki jih ima ta družba, je bilo leta 1927. nabranih 1 milijon 147.300 dolarjev.

Presenečenje. V Detroitu je bil ustanovitelj ondotne protikatoliške zveze Ku-Klux-Klan Ph. A. Callahan po opravljenih duhovnih vajah sprejet v katoliško Cerkev. — Misijonar Vignato poroča, da se je ob ekvatorskem Nilu najzagrizenejši in najbolj prekanjeni sovražnik katoliškega misijona, poglavar Dandi Adangpiny, odpovedal protestantizmu. Odslovil je svojih 12 žen, hodil je redno k pouku in svedočil čudovito spremembo v življenju. Na praznik lurske Matere božje je bil sprejet v katoliško Cerkev.

Beneški patriarh in nadškof Lafontaine se je preselil v Rim, kjer je nastavljen kot namestnik kardinala Vico v kongregaciji svetih obredov.

Za nadškofa v Vidmu (Udine) je imenovan msgr. Nogara, tajnik Propagande v Rimu. Prejšnji nadškof se je odpovedal.

Lavantinska škofija praznuje letos 700-letni jubilej ustanovitve. Nadškof Eberhard II., rojen v Trušnjah na Koroškem, je utemeljil sekovsko škofijo na Štajerskem (l. 1218.) in lavantinsko (l. 1228.) s sedežem v Št. Andražu na Koroškem. Ko se je škofija razširila, je škof Slo m š e k izposloval in dosegel, da je bil sedež škofije prestavljen v Maribor (1859); hkrati so prišli vsi kraji na Spod. Štajerskem pod lavantinsko škofijo. — Zgodovinski praznik 700letnice je praznik vse

Slovenije. Slavnostna dneva sta bila zlasti 9. in 10. maj. Maribor je imel one dni v svoji sredi papeževega nuncija nadškofa Pellegri-nettija iz Beograda.

Slovenski romarji, ki so bili po veliki noči v Lurdu, so se vsi zadovoljni in zdravi vrnili v domovino. Druga skupina bo pa odpotovala 2. julija. Obiskala bo med drugim tudi grob sv. Male Terezije v Lisieuxu in Pariz. Vsa pojasnila daje Prosvetna zveza v Ljubljani, Miklošičeva cesta 5.

Smrtna kosa. 19. aprila je izgubila ljubljanska škofija duhovnika, ki ga lahko prištevamo med najbolj vzorne delavce v vinogradu Gospodovem: župnika Janeza Mikša. Pljučnica ga je iztrgala po štirih dneh iz trsteniške župnije, kjer je z vso gorečnostjo in dušnopastirsko modrostjo vodil vdane župljane skoraj 30 let. Pokojni je bil duhovnim tovarišem zgled v vsakem oziru: odlikoval se je kot katehet in voditelj mladine, kot gorečnik za čast božjo, kot neumorno delaven pastir vseh, ki so mu bili izročeni. Zadnje čase se je zlasti tudi potegoval za izboljšanje gmotnega stanja med duhovščino. Rajni župnik je imel jako spretno pero. Rad je sodeloval pri dobrih listih; marsikaj je zapisal v prid in za povzdigo verskega pouka in krščanskega življenja. Naj mu bo odmerjeno bogato plačilo!

Škofijska gimnazija v St. Vidu nad Ljubljano je od prvega zrelostnega izpita l. 1913. do lanskega poslala med svet 373 abiturientov (srednješolcev z zrelostnim spričevalom). Med temi je bilo 126, t. j. 33% odličnjakov. Od teh 373 abiturientov se je posvetilo duhovskemu stanu 150, t. j. 40%.

Božjemu Srcu posvečene družine jamčijo, da bo krščansko življenje med Slovenci dobro zasidrano, ako bodo s svojim lepim zgledom stanovitno bodrilo drugim, doslej še mlačnim družinam. Res veseli moramo biti, da je točasno v naši ožji domovini že **21.715 posvečenih družin**, ki so tudi zapisane v dveh zlatih knjigah, položenih na oltar sloveče cerkve v Paray le Monialu. V drugi zlati knjigi je vpisanih 10.350 slovenskih družin. Hvala Bogu!

Ob 90letnici je bil imenovan biseromašnik Janez Wester, bivši župnik otaleški, živeč sedaj v Škofji Loki, za duhovnega svetnika. »Ilustrovani Slovenec« je častitljivega 90letnika dne 22. aprila predstavil v sliki.

O krščanski družini govori krški škof dr. J. Srebrnič v postnem pastirskem listu. Vzvišenost ženitve in družine v svitu svete vere je velika. Da se sedanje družine ohranijo v pravem krščanskem duhu, naj se izroče varstvu božjega Srca Jezusovega in Svete družine. — List ima trajno vrednost.

Društvo za zgradbo škofijske cerkve v Beogradu razpolaga točasno z gotovino 848 tisoč 108 Din. — Za razširjanje in izpopolnitev župnijske cerkve »Kristusa Kralja«, za zvonove in za orgle se je porabilo 539.551 Din. — Nedavno je bilo odposlanstvo omenjenega društva z nadškofom Rafaelom Rodičem pri beograjskemu županu, da bi čimprej odkazal stavbni prostor za novo cerkev. Vsekako je gotovo, da ni daleč čas, ko se bo pričelo z zidavo.

Sv. Peter na Kronski gori. Mlada je še naša družba; ustanovljena je bila zelo svečano 2. oktobra lanskega leta. Kanonik Fr. Časl, škofijski voditelj Marijinih družb, je prišel iz Maribora ter je ob navzočnosti štirih sosednih gg. župnikov poleg domačega izvršil sprejemno slovesnost. 31 družbenic je bilo uvrščenih pod Marijino zastavo, devet jih je pa prestopilo iz drugih družb. Prva skrb novi družbi je bila, da si omisli zastavo, kar se ji je kmalu posrečilo. Izgotovile so jo jako krasno in po zelo primerni ceni čč. šolske sestre v Mariboru. Diči jo podoba Brezmadežne in pa sv. Male Terezije Det. J., druge zavetnice naše družbe. Blagoslovil je zastavo na praznik Oznanjenja Marijinega domači župnik, a botra zastavi je bila pri blagoslovitvi vrla družbenka in velika dobrotnica tukajšnje župnijske cerkve Terezija Lopan, ki ima največ zaslug, da se je zastava mogla kupiti. Bog in pa preblažena Devica naj ji bodeta bogata plačnika. Ta dan je pristopilo k družbi tudi 10 novih družbenic.

Žiče. Po dolgem životarjenju se je tudi naša Mar. družba poživila. 8. dec. l. l. smo se z obnovitvijo posvečenja zopet posvetile Mariji in s skupnim sv. obhajilom potrdile to posvečenje. Obenem je bilo ta dan sprejetih 17 kandidatinj. Družba ima zdaj 60 članic. Vsaka prva nedelja je posebej naš praznik z vzajemnim obhajilom, shodom in odborovo sejo. Zaenkrat delujeta v okrilju družbe dva odseka: evharistični in pevski. — Na svečnico je bil ustanovljen tudi Mar. vrtec, kar daje zagotovilo, da bo družba z vednim in novim naraščanjem krepko napredovala.

Javorje nad Poljanami. Dragi »Bogoljub«! Veliko lepega, posebno veliko zanimivih slik nam donášaš, ki so za nas zelo poučne. Resno bodrilo za marsikateri kraj so slike fantovskih Marijinih družb. Stevilne skupine čvrstih mladeničev, ki so zbrani pod zastavo Marijino — to je pogled, ki človeka razveseli. Tudi pri nas imamo celo tri Marijine družbe: za žene, za dekleta in za fante. Žene in dekleta se dobro drže; jih je precejšnje število. Dne 8. decembra je bilo zopet sprejetih 14 mladih

deklet. Imajo svojo zastavo, mesečno sv. obhajilo in shod. Pa tudi za fantovsko družbo se bližajo — upamo — boljši časi, saj fantov v župniji je veliko. Ko bi le ne bilo toliko drugih mikov in ovir, ki marsikaterega odvrnejo, da samo od daleč gleda. Fantje, otesite se vseh ničevih izgovorov in recite: Če je drugod taka vnema in udeležba, zakaj bi pa pri nas zaostajali! — Zapustil nas je Franc Bogataj, ki ga bo vsa družba pogrešala. Izvolil se je redovni stan pri kapucinih v Škofji Loki. Ljubil je molitev in prejemal pogosto sv. zakramente.

Trnovo, Notranjsko. Trnovska Marijina družba je meseca januarja trikrat priredila v samostanu žaloigro »Goslarica naše ljube Gospe«. Take skromne zabave pomagajo voditi družbo k Marijinemu vzoru in h krepostnemu življenju. Naj se tudi naša kongregacija vzpenja do teh ciljev vedno višje in višje!

Mariborska deklška Mar. družba stolne župnije je po številu tako napredovala, da ima že skoraj 200 članic. Prizadevanje za napredek v duhovnem življenju pa tudi ni brez uspeha. Nismo brez viharjev, pa tudi ne brez tolažilnih zmag, saj se borimo v varstvu one mogočne Gospe, ki z njo lahko odbijamo vse navale skušnjav in protivnikov. — Za živahnost v družbi skrbi odsek, ki je dosegel, da so družbenke priredile že dve predstavi. Lahko rečemo, da je sedaj v družbi vse v dovolj lepem redu. Še celo za abstinenco smo se navdušile in mnogo nas je pristopilo zraven. Naše delo in prizadevanje se bo brez dvoma tudi pod novim vodstvom z isto vnemo nadaljevalo. Bog daj svoj blagoslov!

Črni vrh nad Polhovim gradcem. Trojno Marijino družbo imamo pri nas: mladeniško s 44 člani, deklško s 107 članicami in družbo za žene, v kateri je 54 članic. Za župnijo, ki šteje okrog 750 ljudi, je to precej. Marijin praznik in dan veselja za vse kongreganiste in dan časti in spodbude za celo župnijo. 11 mladeničev, 12 mladenk in 8 žená je izvolilo Marijo za svojo Gospo, Zavetnico in Mater. Sprejem je bil slovesen, cerkev polna; moški zbor je mogočno pel Magnificat potem, ko so novospregjeti navdušeni in ganjeni izrekli Mariji sveto zaprisego v Njeni službi. — Dve materi sta skupno s svojimi sinovi vstopili v družbo. To so prave družine. Le malo je še deklet, ki niso v družbi, vendar nobena, ki hoče biti čednostna in verna pred Bogom in svetom, ne bi smela ostati zunaj kongregacije. Mladičev je pa še precej, ki stojijo zunaj in nimajo poguma. Fantje brez tiste korajže, ki je res kaj vredna! Kje je pravi pogum? Tam, kjer se to, kar je nečastnega, premaguje. Pogumen je, kdor je slabotnim vzor. Taki so in morajo biti Marijini

sinovi. Nič težkega pa ni izgubiti se v posvetnosti in razuzdanosti, katere plen so vsi slabiči. (Drugi dopisi prihodnjic.)

Za življenje.

Apostolstvo lajnikov je po besedah monakovega kardinala pl. Faulhaberja prva, bistvena in značilna poteza katoliške akcije (katoliškega gibanja). Kjer protivniki sv. Cerkve po ulicah in po hišah pridigujejo, tam prijatelji Cerkve ne smejo molčati. Če se toliko ljudi pogreza v novodobno poganstvo, morajo vsi, ki se ponašajo z imenom Jezusovim, postati apostoli.

»**Ata, daj dinar!**« Včasih človek na kratkem sprehodu marsikaj lepega doživi. (Slabejša je — žal — veliko več.) Drugo predpostno nedeljo je bila Dunajska cesta od Ljubljane do Ježice vsa živa. Kar v procesijah so iskali Ljubljančani toplih solnčnih žarkov. Privoščim si še jaz par korakov. Bližam se revežu, čepečemu ob cesti, ki je pač porabil to priliko za svoj prid. Pred menoj caplja fantiček poleg staršev. Že gredo mimo reveža, a otročiček zadržuje in kliče: »Ata, daj dinar!« Dobi ga, pa ga vesel nese prosjaku. Blagor ti, dete! Dobro srce imaš. Oče je storil lepo vzgojno delo. — Grem dalje. Srečam enako družinico. Fantičku se je zahotelo, da bi dobil dolgo šibico. Poprosi: »Ata, odreži!« — Oče pobere na tleh ležečo šibo, pa jo nekoliko ogladi, obreže in ponudi sinku z besedo: »Viš, to že smem vzeti, ker je na tleh; od drevesa odrezati pa ne smem, ker ni naše.« Zopet lepa poteza vzgojnega čuta za poštenost. Ko bi se le vsi ljubljanski in drugi šetalci in izletniki na blizu in daleč zavedali, da malenkost, ko gre za vzgojo otrok, ni malenkost, in da škode tudi v malem ne smemo pripuščati.

Vera in vraža. Pred časom sta se odločila dva drzna moža, da bi Franciji v ponos preletela v zračnem poletu Ocean. Prepustila sta svoje letalo in svoj načrt varstvu skrivnih sil; zato sta dala zračno vozilo poslikati s temnimi znaki: z mrtvaško glavo, s kostmi, svečami, s krsto.

Toda prazna vera se ni izkazala. Potopila sta se v molčečem Oceanu; skrite moči, ki sta jih klicala, se niso oglasile.

Nato sta se lotila enakega poleta črez morje dva Nemca in en Irec. Baron Hünfeld j: odpotoval 13. marca iz Berlina, da pripravi vse potrebno za nevarno pot. In prav en mesec pozneje, 13. aprila (torej zopet trinajste ga in povrh še na petek) so večerni listi sporočili, da je zračna ladjica »Bremen« srečno pristala na ameriških tleh, četudi nekoliko proti severu (Nova Fundlandija).

Na kakšne moči so se pa zanašali ti možje? Ali so kaj dali na vražarsko število 13? Ali ni petek nesrečen dan in ali ne kaže slab začetek?

V zadnjem pozdravu je rekel baron Hünefeld, ki je protestant, da je — po človeško soditi — vse dobro urejeno, uspeh je pa v božjih rokah... Bog, ki njegovim rokam prepuščamo svojo usodo, naj usliši naše molitve, da se vse posreči... Preden je zapustil Berlin, je bil pri protestantski službi božji. — Katoličana Köhl in J. Fitzmaurice sta pa šla pred poletom v kraju Baldonel k spovedi in k sv. obhajilu.

Številka 13 in petek jim nista storila nič zalega. Z božjo pomočjo so zmagali Veliki ocean.

Razno.

Letošnji evharistični kongres.

Predsednik stalnega odseka za prireditve evharističnih shodov, msgr. Heylen, namurski škof (Belgija) piše o letošnjem evharističnem shodu, ki bo v avstralskem mestu Sidney-u v dneh od 6. do 9. septembra, to-le:

Kongres bo, po vsem soditi, zelo veličasten. Sveti oče je z veseljem potrdil vse načrte ter imenoval kardinala Ceretti-ja za svojega zastopnika. Kardinal Ceretti že pozna Avstralijo, ker je bil tam nameščen kot apostolski poslanec. Med odličnimi točkami evharističnega sporeda je s poudarkom omenjati zlasti častno stražo mož in skupno sveto obhajilo mladine (okrog 15.000). Najsjajnejše se bo izvršila končna procesija, ki se bo povečini razvrstila na morju. Za to bo pripravljenih najmanj 500 parnikov.

Po izjavi kardinala Ceretti-ja katoličanstvo v Avstraliji čudovito napreduje. Sv. Cerkev ima v tej novi deželi izredno življensko moč. Katoličanov je ondi čez en milijon in 200 tisoč. Duhovno pastirstvo med njimi izvršuje okrog 2000 duhovnikov, ki so porazdeljeni na 21 škofij.

Iz Sidney-a poročajo, da postavljajo tam posebno katoliško brezžično oddajno postajo prav radi evharističnega kongresa. Pozivi na kongres so že nabiti po vseh cerkvah. V veliki množini se razdeli med prebivalstvo kongresna knjižica. Za udeležence bodo vlili lepe spominske svetinjice, ki bodo imele vtisnjeno na eni strani podobo papeževo, na drugi pa novo stolno cerkev Brezmadežne. Za pokritje stroškov so darovali meščani v Sidney-u prostovoljno 5000 funtov. S podpisi pa upajo nabrati 100.000 funtov.

Za časa kongresa je določenih 15 mednarodnih zborovališč, kjer bodo imeli razprave

v raznih jezikih najodličnejši govorniki. Za evharistični kongres v Sidney-u je določil sv. oče Pij XI. splošno geslo: »Mati božja in sveta Evharistija.«

DOBRE KNJIGE:

Uredništvu doposlane književne novosti:

Slovenski možje. Spisal dr. A. Pirjevec. Mohorjeve knjižnice 20. zvezek. Založila Družba sv. Mohorja. Stane broš, 40 Din, vez. 52 Din.

Pisatelj dr. Pirjevec je imel veliko truda in spretnosti, da je na 20 tiskanih polah opisal 80 mož — slovesnikov, pesnikov, skladateljev, zgodovinarjev, ki jih bo povestnica našega naroda vedno s priznanjem navajala. Knjižo krasijo 76 lesorezov akad. slikarja M. Maleša. Za naš čas so lesorezi redkost; vendar je pa umetnik vdehnil v slike vseh teh mož značilne poteze tako, da vsakega takoj lahko spoznamo. Za šole, knjižnice, za učiteljstvo in dijaštvo je ta novost kar priporočljiva.

Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov. Str. 16. S 6 podobami. V Ljubljani, 1928. Cena 4 Din. — Skoraj neopaženo delujejo kat. društva rokodelskih pomočnikov in vendar dosegajo prav lepe uspehe. Samo iz ljubljanskega društva je izšlo v teku 73 let do 3000 obrtnikov. Prav je, da se tudi vsa naša javnost zanima za ta društva, da jih zna primerno ceniti in tudi vsestransko podpirati. V ta namen naj služi navedena knjižica. Skromna je po obsegu, pa zelo poučna. V kratkih značilnih potezah nam slika zgodovino, razvoj in sedanje stanje ljubljanskega kat. društva rokodelskih pomočnikov. Knjižica mora pač vsakega zanimati. Zlasti naj pa naša prosvetna in strokovna društva, ki žele, da njihovi v mesta odhajajoči člani dobivajo v katoliških društvih rokodelskih pomočnikov nadaljnjo popolnejšo izobrazbo, naroče po več izvodov, da jih ob ugodni priliki razdele društvenikom. Knjižica stare 4 Din in se naroča v Jugoslovanski knjigarni, in v prodajalni KTD, H. Ničman v Ljubljani.

Sv. mladost. Če omenjamo dela iz nemškega slovstva, storimo to radi tega, da ustrezemo številnim bravcem, ki si žele tudi takih obvestil, da si morejo priložno to ali ono novost, ki jo nujno potrebujejo, pa jo v domačem slovstvu pogrešajo, — naročiti. Kot jako porabno in nadvse koristno priporočamo Herder-jevo knjižo: »Heilige Jugendzeit«, Erzählungen für jugendliche Kommunikanten v. K. Kümmerl, 14, in 15. izdaja. (30—33 tisoč.) Verlagsbuchhandlung Herder i. B.

Priznati se mora: Nemci imajo tudi mladinskih knjig za vsako priliko vse polno na razpolago. Da ni vse, kar človek, — premoten po običajni hvali in ugodni kritiki po listih — naroči, najboljšo blago, je dejstvo. Med ogromno kopo književnih novosti je pa vendarle marsikaj prav porabnega in lepega. To moremo trditi tudi o zgoraj navedeni knjiži, ki ima štiri sešitke skupno vezane. Obseg 370 str. Glavni naslov pove, da ima knjiža mikavne zgodbe, povesti in zglede, ki imajo namen pospeševati pogostno sv. obhajilo med mladino; primerni so pa tudi ob pripravi za prvo sv. obhajilo. Če pomislimo, da je večkratno sv. obhajilo najizdatnejši pomoček, da obvarujemo sedanjo mladino duševnega in telesnega poloma, bomo vsi, osebno pa duhovniki, katehetje, učitelji, starši in

vzgojitelji z veseljem segli po knjigi, ki naj poživijo vneto za pogostno sveto obhajilo med mladino. Več kot še toliko opominov in navodil — izda lep zgled!

Soiron Thaddaeus, O. F. M., Das heilige Buch. Anleitung zur Lesung der Heiligen Schrift des Neuen Testaments. Freiburg i. B. Herder. Cena nevez. 3 M; v platno vez. 4.20 M. — Učeni pisatelj v lahko umljivi obliki razlaga, kako je treba brati Sv. pismo, da ima človek od čitanja res kaj koristi. Na posameznih svetopisemskih odstavkih praktično pokaže, kakšni zakladi so skriti v božji besedi in kako korist ima tudi lajik od preudarnega sistematičnega branja svetih knjig. Vsem, ki žele s pridom čitati novi zakon, knjigo toplo priporočamo.

Za duhovnike:

Officium festorum Pentecostes et Ss. Corporis Christi eorumque octavarum necnon festorum Ss. Trinitatis et Ssmi Cordis Jesu ex breviario romano pro majori recitantium commoditate digestum. Ed. 1. 1928, Pustet, Ratisbonae. Cena v platno vez. z rdečo obr. 4.50 M, z zlato obrezo 5.50 M; v usnje vez. z zlato obrezo 8.50 M. — Silno priročna izdaja prav tako kakor ona za božične in velikonočne praznike. Vse je tiskano in loco, tako da se z iskanjem po breviju nič ne zamudi. Tisk jako lep, oblika prav primerna, le cena je za naše razmere visoka.

ODGOVORI:

Mici V. B.: Vašo pesem za maj smo dobili, ko ste Vi imeli majniško »Bog.« številko že v rokah. Vidite, da je bilo prepozno. Pa tudi ni še za tisk. — **Nepokoj:** Tega, kar Vas vznemirja, ne presojajte po sedanjem spoznanju, marveč po takratnem mišljenju. Prav pa je, da v prihodnji spovedi tudi to razodeneš s pripomnjo: To je bilo v mladostni dobi, ko se greha še nisem toliko zavedal. — **Vrtnarica** v solzni dolini: Cvetko, ki se imenuje »potrpežljivost«, dobro in skrbno negovati, plevel »nezaupnosti« pa izrvati in pokončati — je v tem slučaju edino umestno.

Naročnica. Vaše vprašanje ni jasno, ker nam ni znano, ali vprašate za laž v stvari, ki je nujen del spovedne obtožbe, ali pa ni nujen. Če prvo, če kdo laže v stvarih, ki se jih mora obtožiti, torej če z lažjo prikriva smrtni greh, ki ga mora povedati, je spoved neveljavna. — Če drugo, t. j. če se pri spovedi zlaže v stvari, ki ni, da bi jo moral povedati, ki se tiče malih napak, ne greši smrtno in spoved je veljavna. Ker pa imajo verniki večkrat vsako laž pri spovedi za velik greh, je treba krivdo presojati osebno — z ozirom na spokornika.

Uredniški del junijske številke je bil izjemoma zaključen že 1. maja.

Odpustki za mesec junij 1928.

1. Petek, prvi v mesecu. Bl. Feliks. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi; d) istim kakor 13. dan.

2. Sobota, prva v mesecu. Bl. Humilijana. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 13. dan.

3. Nedelja, prva v mesecu. Presv. Trojica. Bl. Andrej Hispelski. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) istim kakor 13. dan, in sicer dvakrat p. o. — V. o.

6. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožetu, prejmejo sv. zakramente in molijo po namenu sv. očeta.

7. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Rešnje Telo. 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmejo sv. obh. in gredo za procesijo. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa danes ali v osmini pod pogoji kakor 1. dan; b) udom br. za uboge duše v vicah; c) udom br. sv. Družine; d) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente in obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena rožnovenska br.; e) istim kakor 13. dan; f) udom br. sv. R. Telesa pod pogoji kakor 1. dan še en p. o., ker je prvi četrtek. — V. o.

11. Ponedeljek. Sv. Barnaba. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

13. Sreda. Sv. Anton Pad. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

15. Petek. Presv. Srce Jezusovo. P. o.: a) pod navadnimi pogoji vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jez. danes ali prihodnjo nedeljo; b) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom apostolstva molitve; e) udom br. sv. Reš. Telesa kakor 1. dan; f) istim kakor 13. dan. — V. o.

17. Nedelja. Zv. Pavel Buralis. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

20. Sreda. Zv. Mihelina. P. o. istim kakor 13. dan.

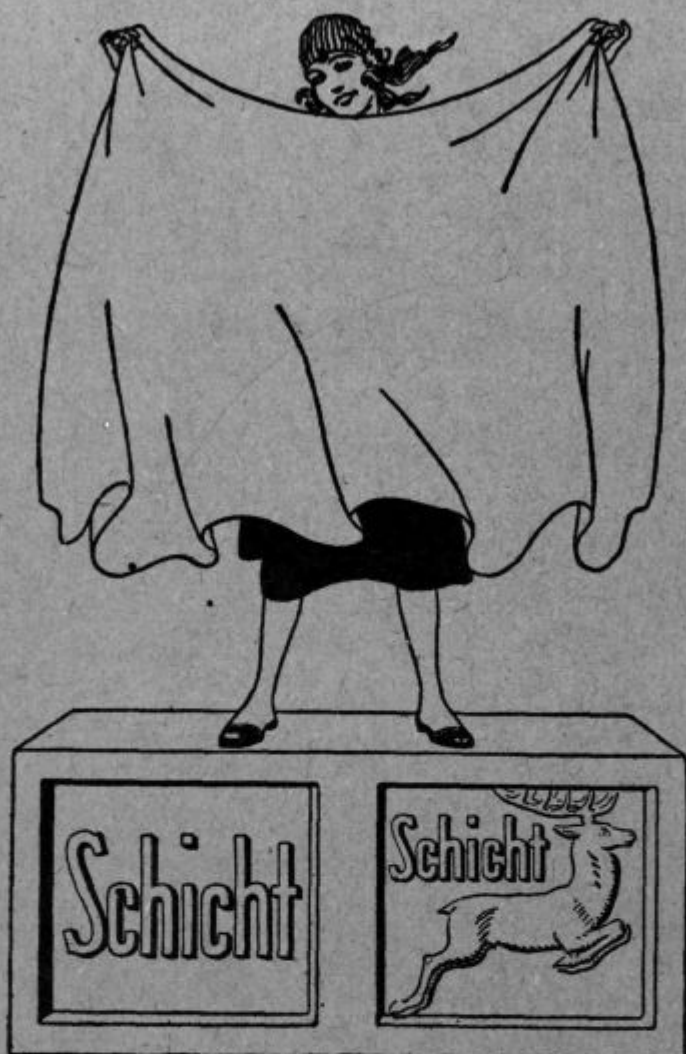
21. Četrtek. Sv. Alojzij. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja, in molijo po namenu sv. očeta.

24. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Janez Krst. P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) udom br. sv. R. Telesa kakor 1. dan; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom br. preč. Srca Mar.; e) udom družbe treznosti; f) istim kakor 13. dan.

29. Petek. Sv. Peter in Pavel. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 1. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; spovednik more obisk cerkve spremeniti v kako drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom br. za uboge duše v vicah danes ali v osmini; e) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 11. dan; f) istim kakor 13. dan. — V. o.

»Bogoljuba« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopiše pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

[zdajatelj]: Ivan Rakovec. — Urednika: dr. C. Potočnik, A. Čadež. — Za Jugosl. tiskarno: Karel Čeč.

**Namakaj z „Žensko hvalo“!
Izpiraj z „Jelenjim milom“!**

**Potem bo perilo,
brez najmanjše poškodbe,
brez truda,
ob največji varčnosti,
v najkrajšem času,
res popolnoma čisto!**

SCHICHT

Neomejena varnost!
KRANJSKA HRANILNICA

v Ljubljani, Knafljeva ulica šte. 9

eno minuto od glavne pošte,
najstarejša hranilnica v Jugoslaviji (ustanovljena leta 1820)

zdaj last Ljubljanske oblasti,

katera jamči za
vse njene obveze z vsem svojim
premoženjem in davčno močjo, sprejema vloge
na hranilne knjižice in tekoči račun proti najugodnejšemu
obrestovanju ter izposoja denar glasnem štatutu na hipoteke in menice
po zelo ugodni obrestni meri. — Vloge v naši hranilnici
so proste rentnega davka. Stanje vlog koncem
decemb. 1927 je znašalo okroglo
Din 50,000.000.—.

1000 krat

je poplačan trud in delo
gospodinje, ako uporablja
pri pranju dosledno samo

milo „GAZELA“

Najboljše Najprijetnejše Najzanesljivejše

sredstvo za čiščenje ŽELODCA in ČREV
za OTROKE in ODRASLE je

PRAŠEK

MAGNA

PURGA

ker čisti brez BOLEČIN — je prijetnega okusa ter obenem osvežuje in desinficira ŽELODEC in ČREVA in s tem preprečuje težja OBOLENJA.

Čko redno jemljete po vsakem obedu na špici noža v pol čaše vode prašek MAGNA, Vam pospešuje PREBAVO in preprečuje trdovratno ZAPRTJE.

Odstranjuje

preobilno kislino v želodcu, neprijeten duh iz ust, pehanje, vzdigovanje, gorečico.

Zdravi

katar ŽELODCA, katar ČREV, bolezn JETER, krče v želodcu, hemeroide, tvore v želodcu.

Dobite ga v vseh lekarnah: 1 zavoј s točnim navodilom 4 Din ali naročite na naslov: LABORATORIJ »ALGA«, Sušak 13 in priložite pismu 10 Din v znamkah za 2 zavoja.

ENERGIN

železnato kina vino
daje

močno in zdravo kri,
izvrsten tek,
močne živce.

Za okrepljenje dece in odraslih
zadoščajo 3 velike steklenice.
3 velike steklenice 128 Din.

REVMATIZEM

protin, bodljaje, omotico,
išias, zobobol, glavobol in
hripo

zdravi samo **ALGA**

V vseh lekarnah in drogerijah.

1 stekl. s točnim navodilom 16 Din,
4 steklenice 77 Din,
8 steklenic 131 Din,
14 steklenic 205 Din,
25 steklenic 320 Din.

Naročila adresirajte: **LABORATORIJ »ALGA« SUŠAK 13**

Zarom-
nite
si!

Najboljše in najcenejše je

Zlatorog

terpentinovo milo